

**18<sup>de</sup> JAARGANG, NR. 349**  
**21 DECEMBER 2020**

**IN DIT KERSTNUMMER:**

**1 BERICHTEN**

**7 JAZZ OP PAPIER**

**8 JAZZ OP DE PLAAT**

Han & Guus, Brian Charette, Red,  
 Sonny Rollins, Alexander van Popta,  
 Rymden, Erik Verwey e.a.

**15 JAZZ OP DE PLANKEN**

Alexander Popta, Keep an Eye  
 The Records, Hammond Sandwich.

**EN VERDER (ONDER MEER):**

**22** Emily Remler (Erik Marcel Frans)

**28** Europe Jazz Media Chart December

**17 JAAR JAZZFLITS**  
**01 09 2003 - 01 09 2020**

**NR. 350 KOMT 11 JANUARI UIT**

## BERICHTEN

### Simon Korteweg overleden

Op 21 november is op 81-jarige leeftijd Simon Korteweg in zijn woonplaats Sint-Martens-Latem (B) overleden. Hij was directeur en manager op allerlei terreinen, maar ook ruim tien jaar lang belangrijk in de jazzjournalistiek. Zo was hij een van de drijvende krachten achter het blad Jazzwereld en was hij jazzcriticus van Het Parool. Ook was hij betrokken bij de oprichting van het blad Oor. Verder was Korteweg voorzitter van de Stichting Jazz in Nederland en bestuurslid van de Dutch Jazz Connection. Voor de NOS maakte hij een tijd het radioprogramma Bopthema's en Swing Sessions. In 2006 schreef hij in opdracht van de Vlaamse gemeenschap het rapport 'Meer armslag voor jazz'. Hij beval daarin onder meer aan om de Vlaamse jazz vanuit de overheid jaarlijks met twee miljoen euro steunen. Als lid van de jury kende Simon Korteweg in 2010 de Boy Edgar Prijs toe aan gitarist Anton Goudsmit. Korteweg was verder lid van de maandelijkse jazzplatenclub ('de Geheime Jazz Club'), waartoe ook Henk Bernlef (schrijver), Jaap de Rijke (jazzconsulent), Leo Cuypers (pianist) en Willem van Manen (trombonist) behoorden. Vanaf 2008 was Simon Korteweg enige tijd medewerker van Jazzflits.



**De medewerkers van Jazzflits wensen u prettige kerstdagen en een voorspoedig 2021.**



# ia77

# JazzFlits

**ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003**

**LOUIS VAN DIJK KRIJGT POSTUUM EDISON JAZZ**



Louis van Dijk in december 2013 met drummer Han Bennink in Tilburg. (Foto: Tom Beetz)

**Pianist Louis van Dijk heeft 4 december postuum de Edison Jazz Oeuvreprijs gekregen. "Louis van Dijk geldt als één van de meest markante pianisten van zijn generatie", meent de jury (Michelle Kuypers, Angelique Houtveen, Co de Kloet, Paul Bruger en meestemend voorzitter Imme Schade van Westrum). Hij ontving bij leven al vier Edisons. Louis van Dijk overleed 12 april dit jaar op 79-jarige leeftijd.**

Andere nationale winnaars van de Edison Jazz Awards 2020 zijn trompettist Eric Vloeimans (Jazz Oeuvreprijs), zangeres Maria Mendes (album 'Close To Me' met het Metropole Orkest & John Beasley), trompettist Teus Nobel (album 'Saudade') en Dennis van Aarssen (Jazzisme Publieksprijs voor album 'Forever You'). De internationale winnaars waren vibrafonist Joel Ross (album 'Kingmaker') en Terri Lyne Carrington & Social Science (album 'Waiting Game'). De Edison is de oudste muziekprijs in Nederland. De Edison-uitreiking was via een livestream te volgen en werd gepresenteerd door Wilfried de Jong.

### Michel Herr krijgt Sabam voor Cultuur Jazz

Pianist Michel Herr heeft 14 december de Sabam voor Cultuur Jazz 2019 gekregen voor zijn album 'Positive / Music For Sextet And String Quartet' (Igloo). Hij krijgt een bedrag van 5.000 euro. De winnaar van de Sabam Jazz wordt door een vakjury jaarlijks gekozen. Voor de prijs komen Belgische componisten in aanmerking die zich hebben onderscheiden met hun nieuwe muziek. Behalve Herr waren deze editie pianist Eric Legnini ('Six Strings Under'), trompettist Jean-Paul Estiévenart ('Strange Bird') en pianiste Eve Beuven ('Looking Forward') genomineerd. Sabam is de Belgische auteursrechtenorganisatie.



Vincent Houdijk in LantarenVenster, Rotterdam. (Foto: Joke Schot)

### Maria Mendes & Vincent Houdijk geselecteerd voor 7 Virtual Jazz Club

Als enigen uit de lage landen hebben het duo Maria Mendes & Vincent Houdijk en het Vlaamse Milan Verbist Trio, de halve finale gehaald van de 7 Virtual Jazz Club-wedstrijd. Ze zijn ingedeeld in de zogeheten Jelly Roll Morton Room, een van de zeven kamers waaraan het virtuele concours zijn naam ontleent. De andere kamers zijn vernoemd naar Billy Holiday, Duke Ellington, Louis Armstrong, Charlie Parker, Ornette Coleman en Django Reinhardt. De wedstrijd wordt dit jaar voor de vijfde keer gehouden. Tot 7 januari kan het publiek op YouTube de ingezonden video's bekijken en door deze te 'liken' een stem uitbrengen. De drie meest gekozen formaties – in totaal zijn een vijftigtal filmpjes geplaatst – gaan door naar de finale. Een vakjury kiest de andere finalisten. Begin 2021 wordt de winnaar bekendgemaakt. Die krijgt 2.000 euro en een optreden in een Italiaanse jazzclub aangeboden.

**Info:** <http://www.7virtualjazzclub.net/>

**Bekijk de video van Maria Mendes:** <https://bit.ly/2LEsT6t>

### MARK RUTTE REIKT BOY EDGAR PRIJS 2020 UIT

**Op het Binnenhof in Den Haag heeft minister-president Mark Rutte 15 december 's middags de Boy Edgar Prijs 2020 aan bugelist Ack van Rooyen uitgereikt. Hij toonde zich in zijn speech een groot bewonderaar van Van Rooyen. Die was op zijn beurt 'zeer vereerd' door Rutes komst.**

Rutte kent Van Rooyen 'al iets langer', zo vertelde hij en sprak hem met 'je' toe. Hij bekende als amateurmusicus 'huizenhoog' op te kijken naar de laureaat: "Je bent al zeventig jaar 'your own man, very much'. Een groot solist en een groot muzikant en in je muziek vooral een 'communicator'." Rutte omschreef Van Rooyens spel als 'lyrisch en betoverend' en roemde zijn spaarzame gebruik van noten: "Het is aan de allergrootsten om een frase niet te spelen als het niet spelen veelzeggender is." Rutte, die en passant onthulde saxofonist Stan Getz 'uiteraard de allergrootste' te vinden, rondde af met 'iedereen gunt jou de prijs enorm'.

's Avonds tijdens het Boy Edgar Prijs-concert in Utrecht maakte Van Rooyen bekend dat hij de helft van zijn prijzengeld (ruim 6.000 euro) aan de organisatie van de Jerry van Rooyen Award – een prijs voor aanstormend talent – schenkt. Het concert vond in een leeg TivoliVredenburg plaats met het Metropole Orkest onder leiding van Wayne Marshall. De avond, die in het teken stond van de muziek en arrangementen van broer Jerry van Rooyen, was te volgen via een livestream en werd gepresenteerd door Co de Kloet. Het concert, dat een krap uur duurde, begon en eindigde met een nummer waarin Ack van Rooyen op bugel de hoofdrol vervulde. 'Ballad of the sad young man' opende het gebeuren en 'When you're smiling' sloot het af. Omwille van de sfeer namen de orkestleden niet alleen de muziek maar ook het applaus voor hun rekening. De Boy Edgar Prijs is de belangrijkste Nederlandse jazzprijs.

**Bekijk het Boy Edgar Prijs-concert hier terug:** <https://www.youtube.com/watch?v=B8pNOJEk14>

### CORONAVIRUS DOET NEW YORKSE CLUB THE JAZZ STANDARD DE DAS OM

**De New Yorkse jazzclub The Jazz Standard is gesloten. Het podium was sinds maart dicht vanwege de coronacrisis en trekt het financieel niet langer. De Jazz Standard bestond sinds 1997 en werd in 2017 door de New York City Jazz Record gekozen tot jazzclub van het jaar.**

De maanden zonder inkomsten en een impasse in de onderhandelingen met de verhuurder van het pand, deed het management concluderen dat doorgaan niet mogelijk meer was, zo meldt het begin december in een e-mail: "The current situation surrounding the pandemic, including the regulations for restaurants and live music[,] make it impossible to maintain our quality and continue to 'set the standard.'" The Jazz Standard ontving in zijn bestaan tal van jazzgroten. Onder anderen pianist Fred Hersch en het Maria Schneider Jazz Orchestra ('Days Of Wine And Roses – Live At The Jazz Standard') namen er live-albums op. Het management van de club hoopt in de toekomst nog van zich te laten horen met livestreams: "Although we are devastated by the closure, we are optimistic about the future and look forward to writing the next chapter of Jazz Standard."

**Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:** <https://www.facebook.com/Jazzflits>

### Barry Harris-documentaire op You Tube (vervolg JF 348)

In 2019 filmde Heleen Schuttevaër vijf dagen tijdens een workshop van pianist Barry Harris in Rome waaraan zij voor de zesde keer deelnam (zie ook het bericht op de voorpagina van Jazzflits 348). Met de gedachte 'dit zal niet eeuwig doorgaan' had ze vlak voor haar vertrek een goede camera en microfoon aangeschaft om de unieke wisselwerking tussen Barry Harris en mensen vast te leggen. Harris kreeg het resultaat als verjaardagscadeau van haar aangeboden. Schuttevaër zette de film op 15 december om 12.00 uur middernacht New Yorkse tijd op You Tube: "De 91<sup>ste</sup> verjaardag van Barry Harris was toen begonnen", zo verklaart de maakster. De film is te bekijken op: <https://bit.ly/385bzic>.

### Toch nog rijkssubsidie voor Van Kemenade en JOC

Zowel saxofonist Paul van Kemenade als het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) krijgt in de jaren 2021 -2024 toch nog rijkssubsidie. Hun bijdrage, respectievelijk jaarlijks 100.000 euro en 400.000 euro, wordt betaald uit het bedrag van 15 miljoen euro dat de Tweede Kamer in september extra als subsidie aan de kunsten ter beschikking stelde. Behalve de twee genoemde begunstigden krijgen nog 69 instellingen - waarvan de aanvraag positief was beoordeeld door het Fonds Podiumkunsten, maar waarvoor het bestaande budget tekortschoot - een subsidie.

### Niet eerder uitgebrachte live-opnames Bill Evans op cd uit

Bij Resonance Records is een live-album verschenen van pianist Bill Evans met opnamen uit juli 1968. Hij speelde in die maand tal van concerten in de Londense jazzclub Ronnie Scott's. Samen met bassist Eddie Gomez en drummer Jack DeJohnette. Die laatste nam met een bandrecorder alles op. Zijn microfoons plaatste hij tussen de bas en de piano. Op het album 'Live At Ronnie Scott's' staan twintig stukken.

### Bekijk een video over de plaat:

<https://bit.ly/39Zy2Qv>

### Jazzfestival Münster gaat niet door

Het Internationale Jazzfestival Münster, dat voor januari 2021 was gepland, gaat niet door. De onzekerheden door de coronacrisis zijn te groot. De volgende editie staat in januari 2022 op het programma.



Zangeres Marta Arpini mag een cd maken. (Foto: Ani Jo)

### CONSERVATORIUM AMSTERDAM LEVERT WINNAARS KEEP AN EYE THE RECORDS 2020

**Het Lucas Figueiredo 5tet, Marta Arpini Forest Light en Mo van der Does Motet hebben zaterdag 28 november in het Bimhuis (Amsterdam) de finale van Keep an Eye The Records 2020 gewonnen. De leden van alle winnende bands studeren of studeerden aan het Conservatorium van Amsterdam. Iedere formatie krijgt 10.000 euro om een cd te maken. Die wordt over een jaar in het Bimhuis gepresenteerd.**

Het Conservatorium van Amsterdam gaf sowieso goed partij dit jaar. Ook de overige vier finalisten, het Edson Ensemble, het Ramé Project, The Novi Orchestra en het Claudio Jr De Rosa Quartet, bestaan geheel of gedeeltelijk uit CvA-studenten en alumni. Tevens presenteerden tijdens de finale de winnaars van 2019 - het Sam Newbould Quintet, het Idema-Serieuse Quartet (zie de bespreking in JF 348) en Smandem - de cd die ze mochten maken. Onder de noemer 'The Records On Tour' mogen de winnaars ook een tournee langs een aantal Nederlandse podia, verenigd in de Vereniging van Jazz en Improvisatiemuziek Podia (VIP) maken. Daarvan zijn onder meer het Bimhuis, Lantaren-Venster, TivoliVredenburg, Paradox, maar ook wat kleinere podia lid. Met The Records ondersteunt Keep an Eye jaarlijks drie cd-producties van startende bands in Nederland. Een vakjury beoordeelt de kandidaten.



### Hoofdsponsor blijft Leiden Jazz Award trouw

Biopartner-ABC zal ook in 2021 de hoofdsponsor van het concours Leiden Jazz Award zijn. De coronabestendige 13de editie daarvan is volgend jaar op 11 april. De voorronden zijn op 25 februari en 11 maart. De organisatie is blij dat de hoofdsponsor er weer bij is, want 'de bijdrage voor 2020 heeft door de pandemie en de gevolgen daarvan voor ons nauwelijks enige bekendheid mogen krijgen'.



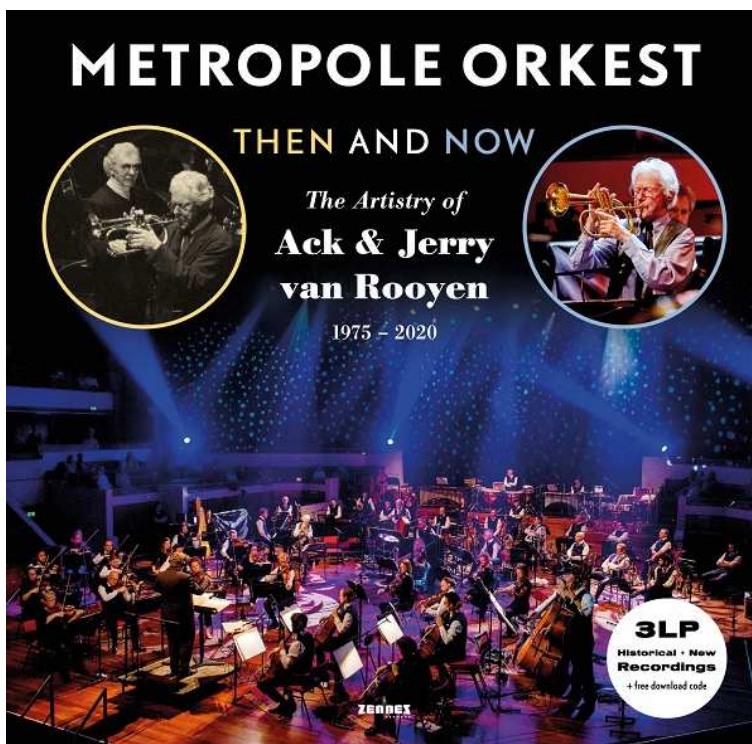
Het prijswinnende album 'Epiphyllum'.

### Jazzalumna Conservatorium A'dam wint Taiwanese muziekprijzen

De Taiwanese zangeres-fluitiste Yen Ting Lo, afgestudeerd aan het Conservatorium van Amsterdam (CvA), heeft twee Golden Indie Music Awards gewonnen. Ze kreeg 31 oktober in Taipei de Award 'Best jazz album' voor haar album 'Epiphyllum'. Haar van dit album afkomstige nummer 'The 5 mins in between' werd tot 'Best jazz song' uitgeroepen. Lo was ook genomineerd in de categorieën 'Best new artist' en 'Best singer-songwriter'. Yen Ting Lo studeerde in 2019 af aan de bacheloropleiding zang Jazz. Op 'Epiphyllum' spelen meer CvA-studenten en -alumni mee, onder wie pianist Jetse de Jong, gitarist Davor Stehlik en drummer Roope Kantonen. Lo nam de plaat tijdens haar studie in de studio van het conservatorium op. The Golden Indie Music Awards is een van de twee belangrijkste muziekprijzen van Taiwan.

### Guus Janssen neemt orgel-cd op

Guus Janssen heeft op 24 en 25 november opnamen voor een nieuw solo-album gemaakt. Hij deed dat in de De Vermaning in Zaandam. In deze doopsgezinde kerk staat een Künckel-orgel uit 1782 dat door hem bespeeld werd. De plaat wordt een mix van serieuze stukken en momenten waarop de organist 'aan het keten' was, zoals hij het zelf formuleerde. Wanneer het album verschijnt is nog niet bekend. In De Vermaning vinden regelmatig op de zondag jazzconcerten plaats.



### GEZAMENLIJK WERK METROPOLE ORKEST EN GEBROEDERS VAN ROOYEN OP LP VERZAMELD

Onder de titel 'Then and Now - The Artistry Of Ack & Jerry Van Rooyen' zijn bij Zenez drie elpees verschenen met hoogtepunten uit de samenwerking tussen het Metropole Orkest en de gebroeders Ack en Jerry van Rooyen. Op het album staan vier stukken die dit jaar werden opgenomen. Voor het overige verscheen het materiaal – de periode 1975 – 2020 omvattend - eerder op cd.

De vier nieuw opgenomen titels werden door bugelist Ack van Rooyen gekozen als een eerbetoon aan zijn broer-arrangeur Jerry (hij overleed in 2009). In 'Dear old Stockholm' speelt hij niet zelf, maar draait het om het strikersarrangement van zijn broer. De overige stukken zijn afkomstig uit de radioprogramma's Metro's Music, Metro's Midnight Music en The Bands en werden opgenomen tussen 1975 en 1995, de jaren van de chef-dirigenten Dolf van der Linden en Rogier van Otterloo. Deze opnames werden eerder uitgebracht op de cd's 'Colores' (1991) en 'Daydream' (1999). Voor het nieuwe compilatiealbum zijn daaruit de stukken gekozen die Jerry van Rooyen arrangeerde.

### Paul Gompes stopt als directeur NJA

Paul Gompes legt op 1 januari 2021 zijn functie neer als directeur van het Nederlands Jazz Archief (NJA). Hij trad aan in 2012, toen het Nederlands Jazz Archief na de opheffing van het Muziek Centrum Nederland als onderdeel daarvan op eigen benen moest komen te staan. De taken van Gompes worden binnen de organisatie verdeeld.

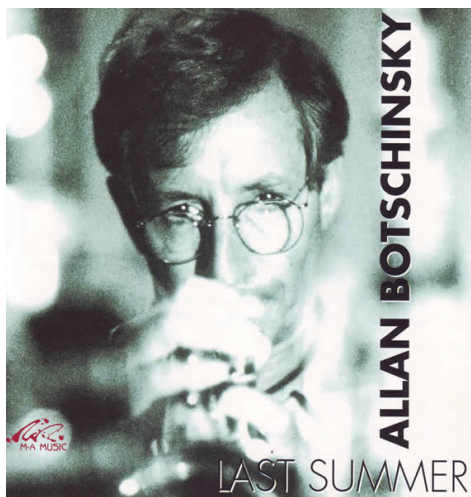
### Archie Shepp en Jason Moran maken duo-cd

Saxofonist Archie Shepp (83) en pianist Jason Moran (45) hebben een cd gemaakt. Het album bevat een aantal duetten die in 2017 en 2018 werden opgenomen. De twee ontmoetten elkaar in 2015 tijdens het festival Jazz Middelheim in Antwerpen. Daarna speelden ze geregeld samen. 'Let My People Go' verschijnt in februari 2021 op Shepps eigen label Archieball Records.

## OVERLEDEN

**Ed Xiques [spreek uit: hikkus]  
3 december 2020 (81)**

Amerikaanse saxofonist. Was in de jaren zeventig en tachtig verbonden aan de bigbands van Thad Jones-Mel Lewis, Bill Watrous en Toshiko Akioishi. Schreef daarna composities voor eigen ensembles. Was invaller in bands van Maria Schneider, de Vanguard Jazz Orchestra en andere.



Begin jaren negentig maakte Allan Botschinsky een album met Dave Stryker op gitaar, George Mraz op bas en Victor Lewis op drums.

**Allan Botschinsky  
26 november 2020 (80)**

Deense trompettist. Leidde eigen groepen en speelde in bands in Denemarken en daarbuiten (Hamburg, Londen).

**Andrew White  
11 november 2020 (78)**

Amerikaanse saxofonist. Verder kundig op hobo en basgitaar. Naast allerlei activiteiten als uitvoerend musicus vooral theoreticus, die naam maakte door honderden transcripties van solo's van John Coltrane, Eric Dolphy en anderen.

**Marc Fosset  
31 oktober 2020 (71)**

Franse gitarist. Vooral werkzaam in kleine ensembles. Vormde in 1977 een succesvol duo met bassist Patrice Caratini. Werd de vaste begeleider van violist Stephane Grappelli tot diens dood.  
jjm

**AFSPEELLIJST: 'JAZZFLITS 349'**  
Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit albums die in dit nummer worden besproken. Om de lijst te beluisteren klik op deze link: <https://spoti.fi/3gO73ZP>

## DUITSE REGERING NEEMT INITIATIEF TOT JAARLIJKSE JAZZPRIJS MET 31 CATEGORIEËN

**Op initiatief van de Duitse Bondsregering worden in juni 2021 voor het eerst Deutscher Jazzpreisen uitgereikt. In 31 categorieën, waaronder nationale en internationale albums van het jaar (instrumentaal, vocaal, debuutalbum), beste jazzmusicus (diverse instrumenten) en voor zaken als opname, compositie en arrangement. Aan winnaars is in de meeste categorieën een prijzengeld van minimaal 10.000 euro verbonden.**

Minister van Cultuur en Media Monika Grütters: "Met de Deutscher Jazzpreis zetten we de diversiteit, creativiteit en communicatieve kracht van jazz in de schijnwerpers en eren we uitzonderlijke artistieke prestaties. Jazz heeft altijd klankbruggen geslagen tussen verschillende culturen, staat voor moed, uitwisseling, samenwerking - en is daarmee ook een afspiegeling van onze pluralistische samenleving. Juist dit kosmopolitisme willen we in de toekomst blijven steunen." De Deutscher Jazzpreis is een project van het Music Initiative, een samenwerkingsverband van de Duitse overheid en de muziekindustrie ter ondersteuning van de presentatie, distributie en export van muziek uit Duitsland. De jazzprijzen zullen jaarlijks uitgereikt worden.

**Meer info:** [www.deutscher-jazzpreis.de](http://www.deutscher-jazzpreis.de).

## VLAAMSE PODCAST-SERIE JAZZINESS KRIJGT MOGELIJK FRANSTALIGE VERSIE

**De podcastreeks 'Jazziness', waarin jazzhistoricus en journalist Frederik Goossens de jazzgeschiedenis in 26 delen vertelt, krijgt mogelijk een Franstalige versie. De Nederlandstalige versie is bijna 50.000 keer beluisterd in Spotify.**

Goossens rondde de reeks eind november af met deel 26: 'Jazz, de eeuwige vernieuwer'. Medio april 2019 startte hij Jazziness met een korte introductie van jazz door middel van de begrippen improvisatie en standards. De luisteraar wordt in de serie niet alleen meegevoerd langs de jazzhistorie, maar krijgt anekdotes, trivia en muziekfragmenten mee. Jazziness-producer Gert Claes overweegt ook een nieuwe 'intieme concertreeks': "Voor of na het concert plannen we dan interviews met jazzmusici over hun inspiratie." De Jazziness-podcast is een productie van het Brussels Jazz Weekend en gemaakt in samenwerking met het Jazz Centrum Vlaanderen. De volledige serie is onder meer te vinden op het platform Listennotes: <https://bit.ly/3oG0FGu>.

## JAZZAHEAD! 2021 GROTENDEELS DIGITAAL

**Om deelnemers tijdig duidelijkheid te verschaffen heeft de organisatie van de jaarlijkse beurs Jazzahead! (Bremen) besloten de komende editie - van 29 april tot en met 2 mei 2021 - voor een groot deel digitaal te laten plaatsvinden. Netwerkbijeenkomsten, panels en workshops zullen via internet worden gehouden.**

Het komende jaar zou extra aandacht worden besteed aan jazz uit Canada. Dit wordt doorgeschoven naar 2022. Daarmee komen ook het openingsconcert en de showcase 'Canadian Night' te vervallen. De overige showcases - met 32 bands die voor de geschrapte editie 2020 waren geselecteerd - gaan door. Afhankelijk van de situatie zullen die voor eenieder in levende lijve dan wel via internet te volgen zijn.

## ALBUM 'ROLLINS IN HOLLAND' 4 DECEMBER GEPRESENTEERD

Hans Dulfer was er 3 mei 1967 bij en noemt het concert van Sonny Rollins een gebeurtenis die zijn leven veranderde. Het vond plaats in de Rietveldkantine van de Arnhemse Academie voor Beeldende Kunst en een concertopname circuleerde jarenlang op cassettebandjes in kleine kring. Dankzij Resonance Records en het Nederlands Jazz Archief is de opname nu voor iedereen beschikbaar op cd. 'Sonny Rollins: Rollins In Holland: The 1967 Studio & Live Recordings' werd op 4 december in het ArtEZ Conservatorium Arnhem gepresenteerd, op de plek waar de tenorsaxofonist in 1967 op het podium stond.

Sonny Rollins speelde er destijds met bassist Ruud Jacobs en drummer Han Bennink. Die laatste was er tijdens de cd-presentatie weer bij. Hij bracht een eerbetoon aan Rollins met Dion Nijland op bas en Frans Vermeerssen op tenorsaxofoon (beiden docent aan de opleiding Jazz & Pop in Arnhem). Of hij in 1967 erg zenuwachtig was geweest vroeg presentator Frank Jochemsen hem. Helemaal niet, beweerde Bennink: "Er was geen reden toen voor zenuwen, het was allemaal zo logisch. We repeteerden niet, we deden alleen 'soundchecks'. Rollins was een ontzettend aardige jofele peer." Bennink weet nog dat Rollins in de auto naar het optreden steeds zijn gezicht bewoog: "Ik dacht: wat is er nou met die man? Maar het waren gewoon oefeningen voor zijn embouchure."

Rollins raakte in Nederland verzeild door fotograaf-organisator Jaap van der Klomp. Pim Jacobs vroeg hem of hij een solist kon leveren voor zijn televisieprogramma. De naam Rollins schoot toen door zijn hoofd. Die had hij in 1964 voor het eerst in Londen gesproken, waarna er vaker contact met hem was, zo vertelde Van der Klomp bij de cd-presentatie. Hij boekte de saxofonist meteen voor nog enkele optredens.

Hans Dulfer, ook aanwezig bij de presentatie, hoorde destijds via Han Bennink van het concert in de Academie voor Beeldende Kunst. Met hem reed hij naar Arnhem: "Een week na het concert werd ik gebeld door radiopresentator Michiel de Ruyter. Hij had twee cassettebandjes met een opname van dat concert. Die [...vervolg in de rechterkolom](#)



Presentator Frank Jochemsen toont de originele tape met opnames van het Rollinsconcert in Arnhem. (Foto: Hans van Eeden)

opname heeft mijn leven helemaal veranderd. Eigenlijk heb ik de rest van mijn leven geprobeerd om de Sonny Rollins van dat concert na te spelen. Dat is me nooit gelukt en ik ben er nog steeds mee bezig."

Zeker zo onder de indruk was de directeur van de Arnhemse Academie. Hij had een bijzonder mooie stropdas om, herinnert Dulfer zich nog. Een stropdas die kennelijk ook in de smaak viel bij Rollins, want na het optreden knipte de directeur zijn das af en gaf deze cadeau aan de Amerikaan. Dulfer: "Zo 'flabbergast' was hij door het concert."

Toen Dulfer veel later de saxofonist eens interviewde in het Amsterdamse Hilton Hotel was hij benieuwd of het Arnhemse concert hem was bijgebleven: "Ik dacht ik ga hem vragen naar dat optreden. Misschien wil hij dat weer eens doen. Rollins zei: 'Ik herinner me dat concert, het was fantastisch. Maar het was zo goed, dat moet je nooit meer overdoen. Het kan nooit meer zo goed worden als het is geweest'. Dat was voor mij een levensles. Je moet dat inderdaad niet willen."

Jarenlang werd gedacht dat de opnames uit Arnhem (ruim vijftig minuten) de enige waren van Rollins met Jacobs en Bennink, totdat Frank Jochemsen een radiosessie (in stereo) en het geluid van een televisiesessie ontdekte in het Nederlands Jazz Archief. Die sessies zijn ook te vinden op de dubbel-cd. Han Bennink is 'ontzettend trots op dit album'. Gekscherend merkte hij op dat 2020 niet alleen vanwege het uitkomen van dit album voor hem een topjaar is: "Ik speel de laatste tijd altijd voor uitverkochte zalen."

**Hans van Eeden (verslag van livestream cd-presentatie)**



De medewerkers van  
**Jazzflits** wensen u  
prettige kerstdagen  
en een voorspoedig 2021.



# JAZZ OP PAPIER

## RAMBLERS



**Theo Uden Masman (postuum).  
Maarr... wij komen terug :  
de eerste jaren van ... The Ramblers**

Huizen : Stichting Kunst & Cultuur,  
2020.

131 pag. : ill.

ISBN 978-90-9033134-8 geb.

Prijs 23 euro.

Gerard van het Reve noemde hen De Zwervers en daarmee kwam nog meer tot uiting wat Theo Uden Masman voor ogen stond toen hij in 1926 de naam bedacht: optreden in alle hoeken en gaten van Nederland en daarbuiten. Over die omzwervingen schreef hij in de oorlogsjaren een verslag, dat het begin moest worden van een boek dat er helaas nooit kwam. Wel heeft het blad Rhythme in de aanloop tot hun dertig jaar bestaan in 1956 in twaalf afleveringen er een groot deel uit gepubliceerd. Maar ook lang daarna bleef het idee om het manuscript alsnog uit te geven levendig. Uiteindelijk heeft de Stichting Kunst & Cultuur Huizen zich erover gebogen en is het nu integraal verschenen onder de titel die door Masmans afkondigingen voor de radio tot een geveugeld woord is geworden: 'Maarr... wij komen terug'.

Twee advertenties waren voor Masman het beginpunt van zijn loopbaan: een amateur jazzband zocht voor direct een pianist en een bedrijf had iemand nodig die zich bezighield met de import en verkoop van Brunswick grammofonplaten. Het verhaal zelf geeft, naast de belevenissen van de band, een beeld van het uitgaansleven en de ontwikkeling van de omroepzuilen in die tijd, aldus voorzitter van de Stichting The Ramblers en redacteur Nol van Bennekom in zijn voorwoord. Harry Coster merkt op dat buiten het succesverhaal de scherpe kantjes van Masmans karakter niet altijd uit de verf komen: "Een goed gedocumenteerde biografie van Theo ligt nog steeds binnen de mogelijkheden voor iemand die zich hierin zou willen verdiepen."

Het oorspronkelijke manuscript blijkt, op zo'n vier passages na, grotendeels overeen te komen met de eerder gepubliceerde delen. Masmans pogingen om voor zijn eigen composities een uitgever te vinden waren daar weggelaten. Aan het eind voegde Masman vier extra's toe, waarvan er drie zijn overgenomen: een mijns inziens aanvechtbare lijst van vaste bandleden, een nuttige lijst van alle engagementen en een opsomming van alle grammofonplaten, dat wil zeggen zonder bezettingen, alternatieve takes en plaatnummers. (Zie daarvoor Rinus Blijleven in De Weergever, jaargang 25, nummer 4 van juli-augustus 2003). Vreemd genoeg ontbreekt hier de session van 26 april 1927 met Coleman Hawkins. Masmans tabel van anderhalfduizend (!) radio-uitzendingen is wijselijk weggelaten.

Tot zover het manuscript zelf. Wat de presentatie betreft dringt zich een vergelijking op met de wijze waarop in 2011 Wim Verbei het bluesmanuscript van Frans Boom uit datzelfde tijdsbestek bezorgde. Nu lagen de zaken daar aanmerkelijk gecompliceerder en nam de noodzakelijke research haast wetenschappelijke vormen aan. Een vergelijking is daarom niet fair, maar er waren mogelijkheden geweest om bijvoorbeeld in de marge met noten een en ander te preciseren of een bewering in een bepaald kader te zetten. Expertise genoeg. Niet alle kenners op dit terrein zijn meer onder ons (Herman Openneer, Frans Oudejans), maar hun geschriften wel, onder andere die van de eerste in de vorm van hoesteksten. Wel vinden we nu extra informatie door het toevoegen van veel foto's en reproducties van documenten. Een minpunt is dan weer het grote aantal oneffenheden in de spelling van namen of anderszins. Ook had ik graag een register gezien.

De redactie heeft ervoor gekozen de tekst qua taalgebruik en schrijfwijze in zijn oorspronkelijke vorm aan te bieden. Het is een oude discussie, maar deze gaat voorbij aan het onderscheid tussen de woordkeuze - die is van de schrijver zelf en die aan te houden valt te verdedigen - en de spelling: die is voorgeschreven en kan, zonder het origineel geweld aan te doen, aangepast worden.

Een welkom initiatief in een te bescheiden uitvoering. Er was zo veel meer mogelijk geweest. **Jan J. Mulder**

## JAZZ OP DE PLAAT

**HAN BENNINK/GUUS JANSSEN**  
**Mij Een Biet!**  
 ICP



De vorige duo-cd van Han Bennink was nog maar amper uit, of er ligt alweer een nieuwe klaar. En ditmaal van een combinatie die al zo lang op de podia te vinden is, dat het vreemd is dat er niet eerder een plaat van verscheen. Guus Janssen duetteerde op 5 september van dit jaar met de drummer in het Beauforthuis in Austerlitz. Het tweetal leefde zich vooral uit in vrije improvisaties, en dat maakt dit album tamelijk uniek in het oeuvre van de pianist, want hij neemt meestal stukken op die uitgaan van gecomponeerd materiaal. In de muziek die zich daar in het Utrechtse ontwikkelde is het vrolijkheid troef. Bennink legt swingende ritmes en onontkoombare grooves neer en Janssen haalt zijn hele trommel met melodieën overhoop. Als luisteraar zit je je voortdurend af te vragen: welk liedje is dit nu ook alweer? Horen we nu 'Softly as in a morning sunrise' voorbij komen in 'Verder geen leed'? En gaan er flarden van stukjes van Raymond Scott in het mengsel van 'Ips' mee? Het zijn vragen waar uiteindelijk de albumtitel het enige zinvolle antwoord op is: 'Mij een Biet!'. Geniet er gewoon van hoe het tweetal zich door allerlei stijlen en genres (van een Debussy-pastiche via Tristano-loopjes en classicistische riedels à la Haydn tot stride-piano) een weg baant. Voorop staat het speelplezier van twee muzikanten die altijd de verwondering van het kind in zich hebben gehouden. Tegen het eind van het programma komen er toch nog twee tamelijk onbekende composities aan de orde, beide met een aanstekelijke, prettig-lullige melodie: Misha Mengelbergs 'Op het strand van Scheveningen' en 'Little girl your daddy is calling you' van Wynton Kelly.

**Herman te Loo**

### Bezetting:

Guus Janssen (piano),  
 Han Bennink (drums).

### Hier is het duo in actie:

<https://vimeo.com/241942499>

**Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>**

**BRIAN CHARETTE**  
**Like The Sun**  
 Eigen Beheer



Hammond-organist Brian Charette werd eerder in Jazzflits besproken (nummer 225) als een typische house-party organist. Maar ook hij is in New York opgesloten in een lockdown. Houseparties zijn verleden tijd en het covidvirus heeft Charette aan het denken gezet. Zojuist is een nieuw album van hem verschenen dat de sporen van een nieuw tijdperk inluidt. Zijn muziek is noodgedwongen teruggeworpen op zichzelf, zijn hofje gekrompen tot het formaat van zijn orgel, en elektronica heeft de plaats ingenomen van medemuzikanten en publiek. Het feest is afgelopen, de afwas hoog opgestapeld en de kamer bezaaid met lege flessen. Een kater en hoofdpijn resteren. Die sfeer roept 'Like The Sun' op. Zelf beschrijft Charette deze muziek als live-solo-elektronica die minimale, pakkende melodieën levert met een ingewikkelde dans van knoppen en sleutels. De stukken zijn ouderwetse Hammond-klanken die verpakt zijn in verfijnde harmonie en dromerige sferen. En elders zegt hij: "omdat ik van de wereld was, heb ik een paar machines om me te helpen mijn muziek te spelen. Die machines waren ingesteld om op een provocerende manier te spelen met een hoog percentage willekeurige keuzes van de beats en akkoorden. De grote uitdaging voor mij was om de verschillende programmawijzigingen te beheersen en tegelijkertijd te reageren op de vaak verrassende begeleiding van de machines (...) Ik beschrijf 'Like The Sun' als Kraftwerk meets Harlem juke joint." De juke joint is daarbij een troosteloze verlaten ruimte waarin Kraftwerk ongestoord verder speelt alsof er niets aan de hand is. Dus uiteindelijk is deze muziek in deze sombere tijd een lichtbaken van hippe beats en gelikte akkoorden om bij weg te dromen en herinneringen op te halen over die goede oude tijd toen alles nog beter was.

**Tom Beetz** (download: <https://apple.co/2K97Fx6>)

### Bezetting:

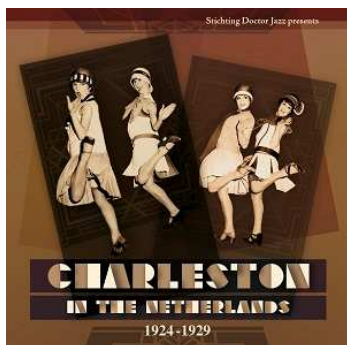
Brian Charette (Hammond-B3 orgel, elektronica).

### Luister hier naar het titelstuk van het album:

<https://bit.ly/3r3RVfh>



**DIVERSE ARTIESTEN**  
**Charleston In The Netherlands 1924–1929**  
**Doctor Jazz (www.doctorjazz.nl)**



Meestal wordt er in Jazzflits recent werk besproken, maar dit keer gaat het om opnamen uit lang vervlogen tijden, bijeengebracht door Stichting Doctor Jazz, die 'classic jazz' promoot, met als aandachtsveld muziek vanaf rond 1900 (ragtime) tot en met begin jaren vijftig (cool jazz). Zij geeft het viermaandelijke blad Dr. Jazz Magazine uit en organiseert jazzdagen. Zo nu en dan worden er albums uitgebracht, zoals deze verzameling uit de periode 1924 -1929.

Het album opent, toepasselijk, met het bekende 'Charleston', gespeeld door de Excellos Five, waarvan onder meer de indertijd bekende Nederlandse musici, trompettist Louis de Vries (1905-1935) en pianist Joop de Leur (1900-1973), deel uitmaakten. In deze band speelden enkele Belgen, net als in enkele andere bands op deze cd. Ook Duitsers komen tegen. Veel stukken zijn bovendien in Berlijn opgenomen, waarschijnlijk omdat daar betere studio's waren en men dit kon combineren met Duitse engagementen. 'In Nederland' wil hier vooral zeggen dat de diverse bands regelmatig in dit land optraden, in Rotterdam, Amsterdam en elders. In de 'roaring twenties' was jazz hoofdzakelijk dansmuziek en de uitgebreide geïmproviseerde solo's zoals we die sinds de bebop kennen, waren indertijd niet aan de orde. Niettemin soleert Louis de Vries, bij het Duitse orkest van Ben Berlin, overtuigend, in een relaxte stijl die aan Bix Beiderbecke doet denken. Pianist Joop de Leur doet in een solostuk ('Ain't she sweet') recht aan het piano-idiom uit die tijd. In vergelijking daarmee klinken sommige solo's wat onbeholpen, zoals een klarinet solo in 'I'm gonna Charleston' van Tuschinsky's Berceley Jazzband. Nederlandstalige teksten op jazzcomposities worden gezongen door onder anderen de liedjeszangers Lou Bandy en Willy Derby (broers, ieder met een eigen artiestennaam). Verder horen we het orkest van de uit Rusland afkomstige saxofonist Grégoire Nakchounian.

Deze cd brengt ons in contact met de 'soundtrack' van de Nederlandse 'roaring twenties'. Voor de geschiedenis van de jazz in Nederland is het belangrijk dat dit interessante historische materiaal goed is gerestaureerd en toegankelijk gemaakt.

**Ruud Bergamin**

**NATHAN HEIJNST & WILLEM OUWEHAND**  
**That Could Be Me**  
**Eigen Beheer**



Ze zijn nog jong, crooner Nathan Heijnst en jazzgitarist Willem Ouwehand. Toch klinken deze vrienden, die elkaar kennen van het conservatorium in Enschede, behoorlijk vintage. In zes eigen stukken reproduceren zij op hun eerste cd 'That Could Be Me' de sound van de charmezangers uit de jaren vijftig en zestig. De tijd van de gentleman jazz. De liedjes gaan alle over de liefde, maar in hun teksten zijn Nathan en Willem uitgesprokener dan de klassiekers die we kennen uit de preutse periode van voor de vrije liefde, hippies en beatmuziek. Het duo verlangt terug naar de tijd van voor Tinder waarin een jongen het meisje van zijn dromen moest verleiden met een serenade. De songs zijn daarom een etiquetteboekje voor een geslaagde date.

In 'A gentleman tonight', bijvoorbeeld, raden de muzikanten jongemannen aan niet op hun nagels te bijten, hun telefoon te negeren en niet te flirten met de serveerster. Ouwehand speelt beschaafd swingend. Heijnst zingt zuiver en zonder acrobatic. Een bezwaar is zijn te Nederlandse accent. Wie de luisteraar wil meevoeren naar de tijd van Gershwin moet Amerikaans klinken.

**Hans Invernizzi**

**Bezetting:**

Nathan Heijnst (zang),  
 Wilem Ouwehand (gitaar).

**Luister hier naar het titelnummer van de cd:**  
<https://www.youtube.com/watch?v=dfpzX3X5woY>

**DANIELE MARTINI QUARTET**  
**Impermanent**  
 El Negocito Records



'In loving memory of Francesca Martini' staat er op het hoesje van de cd 'Impermanent', het debuut van de Italiaans-Brusselse tenorsaxofonist Daniele Martini. Hij draagt het album op aan zijn overleden jongere zus, en dat heeft zo zijn weerslag op de muziek. Veel van de composities (alle van de hand van Martini zelf) zijn ingetogen en contemplatief van aard. Pas in het slotstuk, 'Born work sad happy' gooit de band even alle remmen los. Maar daarvoor biedt het pianist Bram de Looze, bassist Manolo Cabras en drummer João Lobo de gelegenheid om hun reputatie van verfijnde musici te etaleren. Ten tijde van de opname, in 2016, gold de pianist nog als 'jong talent' en ook hier wordt weer duidelijk waarom. Een subliem toucher, smaakvol begeleidingswerk en een grote solistische inventiviteit hebben hem inmiddels tot de Belgische jazz-ereditie gepromoveerd. Martini zelf heeft een herkenbare stijl, waarbij hij zijn noten zelden scherp aanzet, maar met een beetje valse lucht. Dat geeft zijn spel iets wolligs, maar op een goede manier. Een zachtaardige blazer, en geen man die met veel bombarie de muziekwereld wil veroveren. Misschien dat het debuutalbum daarom vier jaar op een release moest wachten, wie zal het zeggen. Maar zoals de oude zegswijze gaat: wat in het vat zit, verzuurt niet.

**Herman te Loo**

**Bezetting:**

Daniele Martini (tenorsax),  
 Bram de Looze (piano),  
 Manolo Cabras (bas),  
 João Lobo (drums).

**Luister hier naar het titelstuk:**

<https://elnegocito.bandcamp.com/album/impermanent>

**RED**  
**NOLA**  
 Sound Liaison



Een boekalbum noemen de vier musici van RED hun laatste muzikale - live geregistreerde - uiting 'NOLA'. Het kwartet nam dertien stukken op, die alleen digitaal te beluisteren zijn via Sound Liaison. Er hoort een in zwart, wit en rood uitgevoerd boek bij met prachtige tekeningen, geïnspireerd op het muzikale leven in de 'city' waar alles om draait op deze 'plaat': New Orleans, de bakermat van de jazz.

'NOLA' staat voor New Orleans, Louisiana. Trompettiste Ellister van der Molen en organist Bob Wijnen bezochten de stad in 2019 en deden er in de jazz- en funkscene inspiratie op voor een hedendaagse interpretatie van de New Orleans-sound. Met de stuwende Wijnen op Hammond en Wouter Kühne op slagwerk kon de traditionele blazerssectie met Van der Molen en tenorist Gideon Tazelaar zijn gang gaan.

RED speelt als altijd funky en energiek in acht New Orleansklassiekers (zoals 'Just a closer walk with thee' en 'St. James infirmary') en vijf eigen composities. Lang leve de hardbop. Vooral als die live wordt vertolkt door gedreven muzikanten. De opnames werden nog voor corona gemaakt in het Muziekcentrum van de Omroep. In het boek bij het album worden de nummers toegelicht en stelt het kwartet zich nader voor.

Na het eerste nummer is het meteen weer duidelijk waarom New Orleans de kraamkamer van de jazz is. RED vangt de kenmerkende sound van de zwarte muziek uit het begin van de vorige eeuw, met het kenmerkende New Orleansritme van de swingende mars, perfect en weet er een hedendaagse draai aan te geven, die niet geforceerd aandoet. De feel van de oude jazz is alom aanwezig en dat zal liefhebbers van oude stijl jazz bekoren.

**Hans Invernizzi**

**Bezetting:**

Ellister van der Molen (trompet, flugelhorn),  
 Gideon Tazelaar (tenorsax),  
 Bob Wijnen (Hammond),  
 Wouter Kühne (drums).

**Bekijk een video over het project:**

<https://www.youtube.com/watch?v=H9rG8oVfXHg>

**ALEXANDER VAN POPTA**  
**Methods To Madness**  
**Norboo (www.alexandervanpopta.nl)**

Pianist en componist Alexander van Popta (33) heeft een flinke staat van dienst. Zo werkte hij eerder met een eigen groot hiphoporkest (Re:Freshed Orchestra), arrangeerde hij voor het Metropole Orkest en speelde in ensembles van onder anderen altsaxofonist Benjamin Herman. Op zijn nieuwe album 'Methods To Madness' staan zeven composities van zijn hand, die zijn opgenomen in een sound met een eigen karakter, onder meer door een gewone piano tegelijk met diverse keyboards te laten klinken, via overdubbing. Naast Van Popta horen we gitarist Jelle Rozenburg, bassist Thomas Pol (die soms de strijkstok hanteert) en drummer Jamie Peet. Gitarist Rozenburg onderscheidt zich met een opvallend (elektrisch) gitaargeluid dat doet denken aan de jaren vijftig, van onder meer oude rock-and-rollplaten, droog, kort, metalig met korte nagalm. De vier 'well educated'-musici scheppen gezamenlijk een eigen klankwereld, niet alleen door de opeenstapeling van keyboardgeluiden, maar ook doordat de klank enigszins indirect en ruimtelijk is gemaakt, in combinatie met nagalm.

Qua concept vormen de acht stukken één geheel, maar wel met verschillende sferen. Door het eerste stuk, 'Bokkenpoot', loopt als rode draad een opvallend vijftonig motief, dat wordt herhaald en steeds terugkeert, met een Des als centrale toon. Dat het volgende stuk ('I forget, but I don't forgive') een D (een halve toon hoger) als centrale toon heeft, werkt meteen verfrissend. In dat stuk horen we drukke, complexe ritmes en vele melodische lijntjes door elkaar, met veel chromatiek. Zo is ieder stuk op deze productie rond een bepaald muzikaal uitgangspunt opgezet.

Een doorgaande beat is op dit album eigenlijk nergens aanwezig. Tempo's worden meer gesuggereerd dan voluit gespeeld. Drummer Jamie Peet speelt vooral gedeelten van drumritmes en veel losse accenten. Sommige stukken eindigen met een drumsolo over een langdurig herhaald gespeelde figuur (ostinato). Vooral bij de compositie 'Nothing about priorities is fair', dat grotendeels met variabel tempo (rubato) wordt gespeeld, kreeg ik de associatie dat je deze muziek het beste als een vorm van modern impressionisme kunt omschrijven. Sommige stukken zouden goed werken in combinatie met een filmdocumentaire.

**Ruud Bergamin**

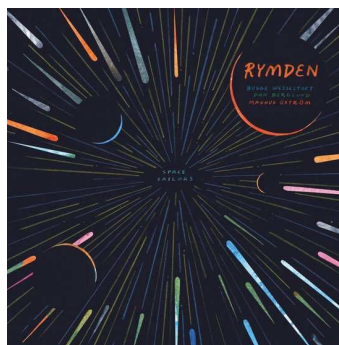
**Bezetting:**

Alexander van Popta (piano, mellotron, vibrafoon, keyboards), Jelle Roozenburg (gitaar), Thomas Pol (bas), Jamie Peet (drums).

**Bekijk een video over de cd:**

[https://www.youtube.com/watch?v=xo\\_kyJp3z9Y](https://www.youtube.com/watch?v=xo_kyJp3z9Y)

**RYMDEN**  
**Space Sailors**  
**Jazzland Records**



Om het verleden definitief achter ons te laten, blijft hier expres onvermeld in welk trio bassist Dan Berglund en drummer Magnus Öström eerst speelden. Feit is dat ze samen met pianist Bugge Wesselt oft een tweede album maakten. Met een geheel eigen geluid. Ze noemen zich Rymden (ruimte). Hun eerste samenwerkingsproject was 'Reflections & Odysseys'. Daarover schreef ik eerder dat niet altijd 'goed hoorbaar is hoe die mysterieuze effecten worden opgewekt'. Hier zijn de partijen losser en beter te onderscheiden. Melodieën, sferen en samenwerking zijn nog sterker geworden. Ze hebben een robuuste en volle sound. Maar met herkenbare stemmen. Elke muzikant schreef drie stukken voor 'Space Sailors'. Elk met een eigen artistieke handtekening. Maar aan labels doen ze niet. Het titelstuk hangt van dissonanten aan elkaar. Bas en drums versnellen tot een nerveus hoog niveau en vertragen daarna geleidelijk tot ze bijna tot stilstand zijn gekomen. 'Pilgrimstad' is een prachtige gestreken solo van bassist Berglund. Ontroerend, maar veel te kort. Herinneringen aan klassieke sci-fi zijn nooit ver weg. En daaraan gepaard het risico te vervallen in fusion. Gelukkig gaat het daaraan voorbij. Letterlijk. Bijvoorbeeld in 'Arriving at Ramajay part II'. Daarin alarmerende belletjes én hallucinerende ideeën van David Bowie en Steve Miller. Het trio vergelijkt hun eerste album met 'een baan om de aarde' en hun tweede: 'moonlanding'. Als je die vergelijking doorzet wordt de derde cd: 'Outer Space'. Laat maar komen.

**Peter J. Korten**

**Bezetting:**

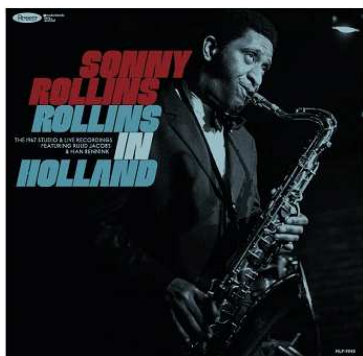
Bugge Wesselt oft (piano), Dan Berglund (bas), Magnus Öström (drums).

**Luister hier naar de track 'The space sailor':**

<https://www.youtube.com/watch?v=G6T0PwGDNnY>



**SONNY ROLLINS**  
**Rollins In Holland**  
 Resonance Records/Nederlands Jazz Archief



Het verhaal hoe de uitgave van deze dubbel-cd tot stand kwam zou een hoofdstuk in een boek over Sonny Rollins kunnen vormen. Een uitgebreide versie daarvan is te vinden in nummer 117 van het Jazz Bulletin van het Nederlands Jazz Archief (december 2020). De korte versie is dat Rollins in mei 1967 door Jaap van de Klomp naar Nederland werd gehaald. Op 3 mei kwam Rollins aan op Schiphol, ging meteen naar de Academie voor Beeldende Kunst in Arnhem waar hij die avond zou spelen met Han Bennink en Ruud Jacobs, die jarig was. Jacobs en Bennink waren in die tijd zo'n beetje het vaste koppel om bezoekende Amerikaanse jazzmusici te begeleiden. Twee dagen later werd in de Go-Go Club in Oud-Loosdrecht opgetreden, waar de tv-opnamen werden gemaakt. De Ampexbanden, als die al waren gemaakt, werden zoals toen gebruikelijk gewist, en de laatste dag op 6 mei werd in de Van de Klomp's Utrechtse jazzkelder Persepolis opgetreden (waar Misha Mengelberg zich opdrong, ging meespelen en daarbij het hele optreden om zeep hielp).

Van het eerste optreden in Arnhem werden low-fidelity amateuropnamen gemaakt waarvan kopieën van kopieën van kopieën met steeds slechtere geluidskwaliteit in kleine kring circuleerden. Het optreden was nauwelijks bekend en zelfs de perfect ingevoerde Volkskrant-recensent Rudy Koopmans wist van niets. Hans Dulfer en radiopresentator Michiel de Ruyter waren er wel bij en hun getuigenissen droegen bij aan de mythische status die dit concert kreeg. De Ruyter: "Een van de geweldigste jazzhappenings die ik de laatste achttien jaar mee maakte" en Dulfer: "Dat was een van de beste concerten waar ik ooit bij ben geweest, misschien wel het allerbeste."

Tot 2017 moesten we het hiermee doen totdat de collectiebeheerder van het NJA Ditmer Weertman in het archief op audiobanden van de NCRV stuitte. Om een lang verhaal kort te houden: deze banden bleken onbekende niet uitgezonden opnamen te bevatten uit VARA Studio 5, waarschijnlijk gemaakt op verzoek van Pim Jacobs en opgenomen in de middag voor de tv-opnamen in Oud-Loosdrecht.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

**Wij maakten voor u een afspeellijst in Spotify met nummers uit hier besproken albums. Klik om te luisteren op: <https://spoti.fi/3gO73ZP>**

**Bezetting:**

Sonny Rollins (tenorsaxofoon),  
 Ruud Jacobs (contrabas),  
 Han Bennink (drums).

De dubbel-cd is via deze link te bestellen bij het Nederlands Jazz Archief: <https://bit.ly/2WjKpP5>

**Kijk hier naar een video over het album:**

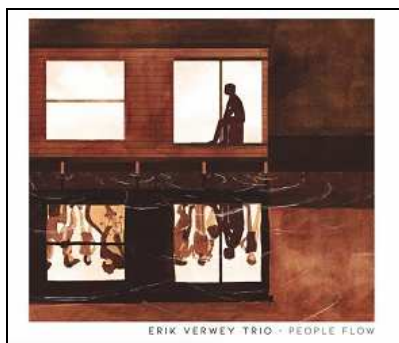
<https://www.youtube.com/watch?v=r3j0edekHOA>

Toen er ook nog een audioband gevonden werd van het tv-optreden was het feest compleet. Vier opnamen uit de VARA-studio, twee uit de Go-Go Club en vijf uit Arnhem. Bij elkaar elf nummers met ruim twee uur muziek, vooral dankzij het Arnhemse optreden waarbij de nummers soms meer dan twintig minuten duurden. De opnamen uit Arnhem werden gerestaureerd, een storende brom werd weggehaald, zodat deze nu een alleszins aanvaardbare audiokwaliteit hebben. De opnamen uit Arnhem, Oud-Loosdrecht en Hilversum werden kort geleden uitgebracht op een album met drie elpees, dat inmiddels uitverkocht is. Op 4 december 2020 werd met hetzelfde materiaal deze dubbel-cd gepresenteerd op een bijeenkomst in de kantine van wat nu ArtEZ Arnhem heet en de exacte plek is waar Rollins toen speelde.

De muziek op deze cd's is subliem en buitengewoon belangrijk als we bedenken dat Rollins tussen 1966 en 1972 geen elpee-opnamen maakte. Rollins zat in die tijd in een mentale crisis, en had in 1959 al eerder een sabbatical genomen toen hij alleen nog speelde op de Williamsburg Bridge in New York. Deze opnamen uit Nederland bewijzen echter dat Rollins muzikaal op zijn absolute top was. En het klopt dat hij misschien nooit beter heeft gespeeld dan toen in Arnhem. Rollins speelt superlang met een ongelooflijke creativiteit waarbij constant hem het vuur na aan de schenen wordt gelegd door Bennink, die steeds weer nieuwe houtblokken op het vuur gooit. De rol van Ruud Jacobs is op deze opnamen wat moeilijker te beoordelen, maar op de studio-opnamen is wel goed te horen hoe geweldig hij het fundament onder de muziek aanbrengt waarop zowel Rollins als Bennink ongeremd los kunnen gaan. Dat alles precies op de juiste plek viel is des te bijzonderder als we weten dat de musici elkaar net voor het eerst hadden ontmoet, niet hadden gerepeteerd, geen set-list hadden afgesproken en Jacobs en Bennink op gehoor deden wat Rollins op dat moment in zijn kop kwam.

**Tom Beetz**

[Een verslag van de albumpresentatie op 4 december in Arnhem staat op pagina 6 van deze Jazzflits.](#)

**ERIK VERWEY TRIO****People Flow****Eigen Beheer (www.erikverwey.com)**

Pas in het vijfde stuk komt een van de gastblazers aan het woord: Teus Nobel, vermaard trompettist. Dan pas? Ja, dan pas, en hij komt daarna niet meer terug. Enerzijds zonde van het potentieel dat daarmee kan worden binnengehaald, anderzijds ook wel een teken van zelfverzekerdheid. Pianist Erik Verwey kan het eigenlijk ook wel zonder gasten af, laat hij hiermee weten.

Handzame composities, innig samenspel en vindingrijkheid zijn voldoende voor Verwey en zijn mannen. In een andere track speelt de pianist een weelderig intro, alsof zo dadelijk zangeres Sarah Vaughan haar opwachting zal maken. Maar nee, dan komt de bassist om de melodie te vertolken en dat valt niet tegen.

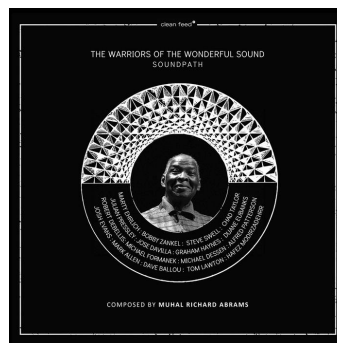
Na zijn studie aan het Haags conservatorium schreef Verwey (1987) muziek voor films en cabaretiers, met wie hij ook op tournee ging: denk aan Ronald Snijders (de cabaretier dus, niet de fluitist) en Dolf Jansen. Maar evenals veel cabaretbegeleiders komt hij uit de jazz. Dat wordt ons met deze cd duidelijk en volkomen terecht ingepeperd.

De basis van vrijwel alle composities zijn ritmische motiefjes die het hele stuk lang in ere worden gehouden. Een beetje als 'Take five', maar dan gevarieerder. De arrangementen vormen soms een mijnenveld vol syncopen. Het drietal manoeuvreert daar overheen met groot gemak en ziet kans de intensiteit steeds weer in kort bestek op- en af te bouwen. Er is een ballad bij, iets quasi-Spaans en geregeld denken we aan 'minimal music'. Al het repertoire is van de leider, uitgezonderd 'Isfahan' (Billy Strayhorn), dat wonderschoon klinkt op de bugel van Teus Nobel. Even memorabel klinkt altist Bart Wirtz, in twee stukken te gast.

Ondanks de weinige speelplekken én corona zijn de stukken volkomen geïnternaliseerd. Alles swingt, niets is moeilijk. Bas en drums kunnen zich allerlei vrijheden veroorloven zonder dat de voortgang wordt verstoord. Tempi en akkoorden zitten als vanzelfsprekend in het hoofd. Petje af.

**Jeroen de Valk**

**Bezetting:** Erik Verwey (piano), Hendrik Muller (bas), Daniel van Dalen (drums) + Teus Nobel (bugel), Bart Wirtz (altsax).

**THE WARRIORS OF THE WONDERFUL SOUND****Soundpath****Clean Feed**

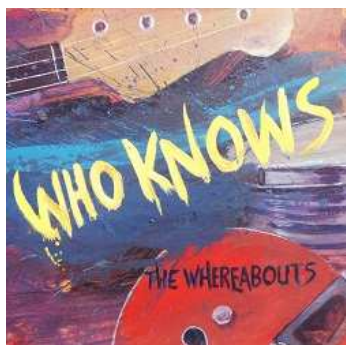
The Warriors of the Wonderful Sound is een big-band die in 2001 in Philadelphia werd opgericht door saxofonist Bobby Zankel. Aanvankelijk speelde het orkest stukken van hemzelf, maar vanaf 2008 stortte men zich op composities van helden van de bandleider, zoals Julius Hemphill, Rudresh Mahantappa en Steve Coleman. In 2011 legde Zankel een compositieopdracht neer bij Muhal Richard Abrams, een van de aartsvaders van de AACM in Chicago. Die leverde een lijvige partituur af waarin hij de mogelijkheden van het orkest ten volle uitbuitte. 'Soundpath', zoals het stuk heet, bevat rijke complexe orkestpassages, maar ook voldoende ruimte voor individuele geïmproviseerde bijdragen van de bandleiden. Na een denderende première in 2012 (onder leiding van saxofonist Marty Ehrlich) ging het stuk in 2018 in reprise, een jaar na het overlijden van Abrams. Gelukkig trok de band, met de nodige New Yorkse toppers erin als kornettist Graham Haynes, trombonist Steve Swell, bassist Michael Formanek en drummer Chad Taylor de studio in voor een opname. Clean Feed brengt het nu uit, en daar mogen we erg blij mee zijn. 'Soundpath' is een compositie van epische omvang (het duurt hier veertig minuten, maar bij de première anderhalf uur). De afwisseling van de volle ensemblepassages (vol met contrapuntische motieven en polyfonie), a capella blazersfragmenten (met de saxen of het koper zonder ritmesectie) en solistische bijdragen met ondersteuning van piano, bas en drums, maken het tot een feest. Hoe complex het soms ook klinkt, het blijft altijd natuurlijk en helder en het dynamiekgebruik is indrukwekkend. En met sterke solisten als Ehrlich, Haynes en de leider zelf (die een fijn, schor altsaxgeluid heeft dat doet denken aan Oliver Lake) is de uitvoering helemaal compleet. 'Soundpath' is een monument voor de zwaar ondergewaardeerde Muhal Richard Abrams.

**Herman te Loo**

**Bezetting:** Dave Ballou, Dave Eubanks, Josh Evans (trompet), Graham Haynes (kornet), Steve Swell, Michael Dessen, Alfred Patterson (trombone), José Davilla (bastrombone), Marty Ehrlich (altsax, dirigent), Bobby Zankel (altsax, musical director), Julian Pressley (altsax), Robert Debellis (sopraansax, tenorsax), Hafez Modirzadeh (tenorsax), Mark Allen (baritonsax), Tom Lawton (piano), Michael Formanek (bas), Chad Taylor (drums).

**THE WHEREABOUTS****Who Knows**

PiP Records



Janos Koolen (gitaar), Lucas Beukers (bas) en Arthur Bont (drums) zijn ervaren Nederlandse musici die met velen (onder wie Mick Taylor, Frédérique Spigt, Fay Lovsky, Gé Reinders en Frank Montis) samenspeelden en zich in vele genres thuis voelen. Als vriendentrio The Whereabouts hebben ze hun eerste cd afgeleverd, 'Who Knows'.

Er staan tien sferische stukken op, variërend van jazz tot pop en van rock and roll tot funk. Maar met name gitarist Koolen etaleert een fijne 'jazzfeel' en -timing in zijn solo's, zelfs als hij in de stijl van Mark Knopfler musicereert. 'Who Knows' is een swingend instrumentaal album dat de mannen live opnamen in de studio van Koolen. Er is de nodige ruimte voor improvisatie, maar het samenspel is zeer hecht en functioneel.

**Hans Invernizzi****HET BESTE VAN ECM VOLGENS:****Don Was, de hoogste man van Blue Note****Gary Burton/Chick Corea**

Crystal Silence (1973)

**Haden, Garbarek, Gismonti**

Magico (1979)

**Dino Saluzzi**

Andina (1989)

**Art Ensemble of Chicago**

Nice Guys (1979)

**Jack DeJohnette**

In Movement (2016)

**HET BESTE VAN BLUE NOTE VOLGENS:****Manfred Eicher, de hoogste man van ECM****Ornette Coleman**

The Empty Foxhole (1966)

**Anthony Williams**

Spring (1965)

**Chick Corea**

The Song of Singing (1971)

**Don Cherry**

Complete Communion (1966)

**Pete La Roca**

Basra (1965)

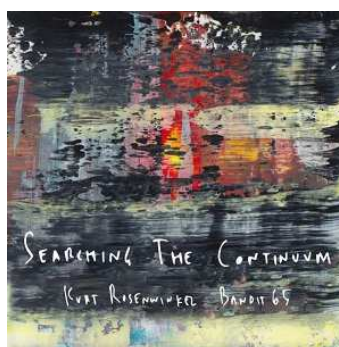
**Bron:** zoneout.com**DE DOWNBEAT TOPPERS VAN 2020**

\*\*\*\*\*

**Christian Scott Atunde Adjuah**

Axiom

(Ropeadope)

**Kurt Rosenwinkel Bandit 65**

Searching The Continuum

(Heartcore)

**Guillermo Klein y Los Guachos**

Cristal

(Sunnyside)

**John Beasley Monk'estra**

Plays John Beasley

(Mack Avenue)

**Bley/Sheppard/Swallow**

Life Goes On

(ECM)

**Bill Frisell**

Valentine

(Blue Note)

**De recensenten van het Amerikaanse blad Downbeat waarderen de besproken albums met sterren. Vijf sterren is het equivalent van een 10. In 2020 ontvingen de bovenstaande zes jazzalbums een vijfsterrenwaardering.**



**ALEXANDER****Bezetting:**

Alexander van Popta (piano),  
 Jelle Roozenburg (gitaar),  
 Thomas Pol (contrabas),  
 Jamie Peet (drums).

**Datum en plaats:**

12 december 2020,  
 LantarenVenster,  
 Rotterdam.

**JAZZ OP DE PLANKEN**

Leider Alexander van Popta. (Foto: Joke Schot)

Vorig jaar al, werden in PAF! Studio te Rotterdam de (analoge) opnamen gemaakt. Met zijn nieuwe kwartet ALEXANDER kon hij de afgelopen maand wat vliegreuen maken via livestream-concerten. Maar eindelijk was het dan zover. Pianist Alexander van Popta ging live om zijn debuutalbum 'Methods To Madness' publiek te delen, in twee uitverkochte shifts.

'Bokkepoot' is geïnspireerd op verslavingsdrang en bodemdrift. Geabstraheerde flarden zweven door de ruimte, voorafgaand aan een desolaat thema dat zich vastbijt als een zeurend hersenspinsel. In de kleine melodie klinkt een vertwijfeling die zich blijft herhalen in een gelaagd exposé.

'I forget but I don't forgive' is een uitspraak van de Amerikaanse artiest en kunstenaar Demetri Martin. Dromerige kamermuziek ontwikkelt zich terloops naar een onbestemde, hallucinerende werkelijkheid. Een atmosfeer die wordt voortgezet in 'We are patients', waarin een pianosolo zich ontvouwt als een kabbelende vertelling, die uitvloeit in subtiele orkestraties.

'Nothing about priorities is fair' gaat over de Notre Dame en de regenwouden in Brazilië, die in 2019 gelijktijdig in brand stonden. Miljardairs stonden in de rij om de kerk te redden. Naar de vernietiging van de natuur werd geen vinger uitgestoken. Die willekeur is verklankt als een stapeling van emoties en stemmingen. In dit stuk bungelt kwetsbare schoonheid boven een afgrond. Er volgt een ratrace met indringende orkestrale plotwendingen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)



Gitarist Jelle Roozenburg in actie. (Foto: Joke Schot)

Drie beertjes 'Kubus, Dittepottel & Plom' figureerden in de spannende avonturen die zijn vader voor het slapengaan verzong. Hier keren ze terug in een slaapliedje dat transformeert naar fantasy en drama. Een indrukwekkend intro leidt naar een symfonisch stuk. 'Methods to madness' klinkt als onderlegger van een Italiaans drama vol lyriek, hartstocht en distantie.

Een grande finale is 'Sailing to Zihuatanejo' dat ontstond tijdens de reclameblokken in een lange film. Met deze energieke compositie zet Alexander zijn schrijftalent overtuigend neer. "Jullie mogen blijven", roept iemand enthousiast uit de zaal.

**'ALEXANDER is verrassend, veelbelovend en wendbaar. Repertoire, samenspel en individuele ontplooiingsdrang vormen een sterke chemie.'**

Met de release van dit album slaat de Rotterdamse pianist, componist en producer Alexander van Popta (1987) een nieuwe weg in. Na zich succesvol te hebben bewezen als bandleider van Re:Freshed Orchestra en als sideman, arrangeur en producer van onder anderen de zangeressen Giovanca en Ntjam Rosie, KOFFIE, saxofonist Benjamin Herman (Project S), trompettist Teus Nobel en zanger Gregory Porter, is dit zijn debuut als leider van een eigen formatie. Alexander benut alle mogelijkheden van zijn kwartet intens en zeer creatief. Als jazzcollectief dat binnen de uitgezette lijnen alle vrijheid heeft om te improviseren, maar ook als ensemble dat een breed opgezet palet aan kleuren en ideeën nauwkeurig uitvoert. Deze formatie is verrassend, veelbelovend en wendbaar. Repertoire, samenspel en individuele ontplooiingsdrang vormen een sterke chemie. Gitarist Jelle Roozenburg levert een bijzondere prestatie met jazz- en rocksounds die hij tempert tot uitgebalanceerde schetsen en fills. Zonder twijfel is 'Methods To Madness' een spoiler van een vernieuwende band die een zeer herkenbaar eigen geluid laat horen. Instrumentale muziek voor fijnproevers, die worden ondergedompeld in muziek met karakter.

**Roland Huguenin**

Voor een bespreking van de cd 'Methods To Madness' van ALEXANDER door Ruud Bergamin, zie pag. 11 van deze Jazzflits.



Een teken van de tijd: de vier heren van ALEXANDER voorzien van mondkapjes in de artiestenfoyer. (Foto: Joke Schot)



Thomas Pol. (Foto: Joke Schot)

**Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:**  
<https://www.facebook.com/Jazzflits>



## HAMMOND SANDWICH

### Bezetting:

Paul van Kemenade (altsax),  
Jeroen Doomernik (bugel),  
Carlo de Wijs (Hammond B-3),  
Arno Krijger (Hammond B-3),  
Chris Strik (drums).

### Datum en plaats:

4 december 2020,  
Willem Twee Poppodium, Den Bosch.

Het Hammondorgel beleefde zo'n vijftig jaar geleden zijn zenit in de jazz en een groot aantal pianisten stapte op dit instrument over. Tegenwoordig vult dit ooit als betaalbare vervanger van het kerkorgel bedachte instrument een klein en bijna vergeten hoekje van het jazzinstrumentarium. Er zijn gelukkig nog steeds jazzmusici te vinden die hun hart aan dit bijzondere en veelzijdige instrument hebben verpacht en toevallig wonen twee van de beste van hen in ons land. In 2006 kwam altsaxofonist en jazzorganisator Paul van Kemenade op het malle idee om deze twee - Carlo de Wijs en Arno Krijger - samen op het podium te zetten bij zijn festival Stranger than Paranoia. Zoiets was zelden gebeurd, al had bij de opening van muziekcentrum Vredenburg in 1979 de toenmalige directeur Peter Smids al eens vier Amerikaanse Hammondorganisten bij elkaar gebracht. De uitdaging die de twee elkaar boden was een succes en het is eigenlijk vreemd dat dit optreden nog jaren in het hoofd Van Kemenade bleef na-ijlen om daar pas in 2015 vervolg aan te geven door zichzelf, trompettist Jeroen Doomernik en drummer Chris Strik toe te voegen, waarmee Hammond Sandwich was geboren. Twee Hammondorgels, een sax en een bugel, bij elkaar gehouden door de 'unsung' drumheld Chris Strik. Het lijkt het standaardrecept voor heftige funky, recht-toe-recht-aan jazz. Dat is het dus niet. Het is niet denkbaar dat de Hammondorgels bescheidener en subtieler in de muziek gebruikt kunnen worden. Er is geen moment sprake van een spectaculair gevecht tussen de Leslie-boxen, geen overweldigend zaalvullend orgelgeluid en er is niemand die wordt weggeblazen. Carlo en Arno hebben ieder hun eigen benadering van het instrument en zijn constant bezig om voor elkaar de ideale muzikale omgeving te creëren om juist de zachte kanten van het Hammondorgel tot zijn recht te laten komen. Als Carlo de Wijs soleert bast Arno Krijger...[lees verder in de rechterkolom](#)



Vlnr: Van Kemenade, Strik, Doomernik, Krijger, De Wijs.



Vlnr: De Wijs, Van Kemenade en Doomernik.

ger de pedaalnoten en omgekeerd. Arno op een schoen en een sok, Carlo speelt met blote voeten. Arno Krijger is stevig diepgeworteld in de orgeltraditie, maar boven de grond groeien frisse jonge blaadjes. De wortels van Carlo de Wijs steken daarbij een stuk dunner af en zijn benadering neigt meer naar vrijere jazz. Carlo de Wijs zoekt ook meer naar een symbiose van klassieke orgelklanken met moderne elektronica. Die verschillen tussen Carlo en Arno zijn overigens relatief en juist in het laatste stuk 'Element Dm' van hemzelf laat Carlo de Wijs zijn orgel als het kerkorgel klinken zoals uitvinder Laurens Hammond in 1934 voor ogen heeft moeten staan. Die prachtige pedaalnoten en de energieke brushes die Arno Krijger en Chris Strik daarbij leverden maakten van het stuk een hoogtepunt. Hammond Sandwich speelt eigen stukken, met uitzondering van de toegift 'Sweet Emma' van Nat Adderley. Een stuk dat midden in het domein zit van de hoogtijdagen van het Hammondorgel, maar door Hammond Sandwich op dezelfde vrije jazzmanier wordt benaderd. Van Kemenade en Doomernik spelen daarbij korte solo's en net als de organisten vullen ze elkaar vooral aan. Hammond Sandwich biedt muziek die tegelijk complex en toegankelijk is. Een combinatie die zeldzaam en zelden zo goed geslaagd is. **Tom Beetz (tekst en foto's)**



## KEEP AN EYE 'THE RECORDS IN CONCERT'

### Bezetting:

#### Sam Newbould Quintet

Sam Newbould (altsax, composities),  
Bernard van Rossum (tenorsax),  
Xavi Torres (piano),  
Daniel Nagel (contrabas),  
Guy Salamon (drums).

+ Ian Cleaver (trumpet)

#### Idema Serierse Quartet

Anna Serierse (zang),  
Gijs Idema (gitaar),  
Cas Jiskoot (bas),  
Tim Hennekes (drums).

#### SMADEM.

Rafael Sinay (gitaar),  
David van der Grinten (toetsen),  
Aäron Bouwman (bas),  
Kick Woudstra (drums).

#### Datum en plaats:

28 november 2020,  
Bimhuis, Amsterdam.

De vide is getransformeerd tot een luxe wachtkamer inclusief een ruime tweezits Chesterfield. Gedempte muzak maskeert de desolate sfeer in het verlaten Muziekgebouw. Zodra de lange trap wordt vrijgegeven schrijdt het selecte gezelschap naar boven. Daar wacht het Amsterdamse jazzmekka, ontgaan van alle franje en verschaald tot op het bod. Presentator Wilfried de Jong brengt wat sjeu in de avond, ook voor toeschouwers via een livestream.

Voor de **Keep an Eye Foundation** is de 'The records in concert' een hoogtepunt in het jaar. Deze particuliere stichting stimuleert studerende muzikanten en kunstenaars bij het ontplooiën van hun loopbaan. De drie winnaars van de 2019-editie spelen hun gloednieuw werk. Ook worden drie nieuwe winnaars bekendgemaakt, die elk 10.000 euro ontvangen voor de productie van een album. Dit jaar maakte de jury een selectie uit 81 deelnemers, afkomstig van conservatoria in Nederland en daarbuiten. Die nieuwe muziek zal eind 2021 worden gepresenteerd door saxofonist Lucas Figueiredo (Brazilië), zangeres Marta Arpini (Italië) en saxofonist Mo van der Does.

**Maak hier kennis met de winnaars:**

<https://bit.ly/37zapNm>



Daniel Nagel baste in het Sam Newbould Quintet.  
(Foto: Joke Schot)



Gijs Idema (op de rug) en Anna Serierse.  
(Foto: Joke Schot)

Het verslag wordt vervolgd op de volgende pagina.

Het **Sam Newbould Quintet** speelde stukken van het album 'Bogus Notus' dat op 21 maart 2021 uitkomt bij Zennez Records. Gedragen openingsmaten leiden in naar een mijmering. In een mooi uitgewerkt arrangement klinkt hecht ensemblespel. De sound wordt gedragen door fraai samenvloeiende akkoorden. Opvallend is de fluwelen samenklank van alt- en tenorsaxofoon, die een koninklijke gratie schept. De gaande beweging bloeit open en maakt ruimte voor energieke uitbundigheid.

Sam Newbould verstaat de kunst van schrijven en arrangeren, en geeft leiding aan een veelzijdige formatie met een fris geluid en een licht patina. In zijn stukken klinken invloeden door van Radiohead, Wayne Shorter, volksmuziek en moderne/20<sup>ste</sup>-eeuwse muziek. 'Bogus Notus', een album met veel afwisseling, verbeeldt impressies van het noord-Engelse platteland. Sam combineert schoonheid en gevoelens van vervreemding die zijn ontstaan sinds hij zijn geboortestreek heeft verlaten.

**Bekijk het concert hier zelf:**  
<https://youtu.be/vLYyE939jpM>

Het **Idema/Serierse Quartet** speelde werk van het album 'Motus' dat onlangs uitkwam bij Dox Records. Fraseringen die doen denken aan de zang van Milton Nascimento, sereen, bezwerend, devoot en bedwelmend ineens. Artistieke vergelijking is een manco, zeker als introductie. De verfijnde muziek van Anna en Gijs heeft een vergelijkbare impact, staat op zichzelf en komt binnen met een satijnen mokerslag. Deze close harmony, de versmelting van ijle zang en gitaarklanken, is van een adembenevende schoonheid.

Naast kleurrijke vocalises, veelal unisono, vol geraffineerde sprongen en verbuigingen, gebeurt er heel veel meer. 'Motus' is geschakeerd en verrast voortdurend met sferen en melodieuze (klank)expressies. Naast kalmte en lyriek zijn er contrasten met scherpe randen en extatische uitwassen, die de muziek meer geven. Het is geruststellend dat de muziek steeds terugkeert naar betovering. Ook de formatie als geheel is een organische eenheid, waarbinnen akoestiek kwaliteiten en de elektrische gitaarsound prachtig samenvallen.

**Bekijk het concert hier zelf:**  
[https://youtu.be/oU6\\_ipyaTxw](https://youtu.be/oU6_ipyaTxw)



Sam Newbould. (Foto: Joke Schot)

**SMANDEM.** speelde nummers van hun debuutalbum 'Self-Titled' dat begin 2021 uitkomt op Super-Sonic Records. Vier jonge gasten die er helemaal voor gaan, maar ook last hebben van een gebrek aan vlieguren. "We zijn blij weer met echt publiek te connecten, geeft flashbacks van hoe het allemaal was ..., super spannend, een beetje zenuwachtig, wedstrijd-vibes ...". Ze zijn een hechte vriendengroep en spelen alles wat ze relevant vinden: een combinatie van tradities, stijlen en hedendaagse populaire muziek. Dat idee mondt uit in een sfeervolle, intieme sound, eigenwijs, niet pretentief, wel geavanceerd en recht voor z'n raap. SMANDEM. zuigt je mee in een caleidoscoop van atmosferische krachten.

Een sober intro op een clavinet die klinkt als een Afrikaanse duimpiano. Bas en drums maken een vuige groove. Gehuld in een royale galm, creëert dat een broeierige sfeer. Het solistische gitaarspel van Rafael Sinay, klinkt warm en helder. Zo ontstaan een ruimtelijke, symfonische sound en een funky fusion. Ingrediënten die vertrouwd klinken, maar ook zijn onderworpen aan een intrigerende mix van stijlelementen. Dat alles bij elkaar klinkt ook een beetje jazzy. Geraffineerde muziek die prettig in het gehoor ligt en goed behapbaar is. Een weldadig concept.

**Bekijk het concert hier zelf:** [https://youtu.be/73i0mi\\_4CEI](https://youtu.be/73i0mi_4CEI)

**Roland Huguenin** (meer foto's op de volgende pagina)



## VARIA



Ernst Glerum. (Foto: Tom Beetz)

### Jazzfest MiniFest in Bimhuis

Een miniversie van het festival Jazzfest zal het nieuwe jaar van het Bimhuis in Amsterdam inluiden. Het vindt plaats op 2 januari 2021 met onder anderen bassist **Ernst Glerum**, gitarist Teis Semey en saxofonist Jasper Blom. Het Jazzfest 2021 is volgende jaar op 20 maart in de Indische Buurt van Amsterdam. De organisatoren bereiden een coronabestendige editie voor: "Het zal er vast een beetje anders uitzien dan de afgelopen jaren, maar daarom niet minder gezellig en feestelijk", zo beloven ze.

### Veel aandacht voor

#### Sonny Rollins in Jazzbulletin 117

Hoewel het vorige Jazzbulletin – een uitgave van het Nederlands Jazz Archief (NJA) - het eerste was met kleur op de cover, is die van nummer 117 weer ouderwets in zwart-wit uitgevoerd. Voorop prijkt saxofonist Sonny Rollins, in actie tijdens een concert in 1967. Een concert dat te horen is op de nieuw verschenen cd 'Rollins In Holland' met materiaal uit het archief. Voor dat album is binnenin volop aandacht. Verder staat in dit nummer een interview met pianist Robert Koemans, vervolgt Rudie Kagie zijn verhaal over zangeres Ann Burton, verhaalt Eric Ineke over gitarist Rene Thomas en wordt scheidend NJA-directeur Paul Gompes uitgeleide gedaan door Bert Vuijsje.

**Meer informatie over Jazzbulletin:**  
<https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

## KEEP AN EYE 'THE RECORDS IN CONCERT'



Rafael Sinay van de formatie SMANDEM. (Foto: Joke Schot)



Het Idema/Serieuse Quartet in het Bimhuis (Foto: Joke Schot)

**Actuele berichten en concertaankondigingen vindt u op:**  
<https://www.facebook.com/Jazzflits>



## VARIA

### Real Book Noord-Brabant uit

Afgelopen maand is 'The Real Book Noord-Brabant Edition (Vol. 1)' uitgekomen. Het is een verzameling geworden van zo'n kleine vijftig composities geschreven door 24 jazzmusici uit Brabant zoals Eric Vloeimans, Paul van Kemnade, Sanne Rambags en Niko Langenhuisen. Jeroen Doomernik heeft het boek samengesteld en het is bewerkt door Fons Toonen tot goed leesbare sheets in het originele Real Book-font. De editie is uitgevoerd in de stemmen C, C bass, Bb en Eb.

Meer info: [www.jazzwerkplaats.nl](http://www.jazzwerkplaats.nl).



### Jazz&mo' #14 is uit

Bertrand Flamang, directeur van Gent Jazz en Jazz Middelheim is gasthoofdredacteur van de nieuwe Jazz&mo. Het Vlaamse jazzmagazine opent met een verhaal over Jozef Dumoulin. Daarna een interview met Michel Hatzigeorgiu, waarna een duik wordt genomen in de klankwerelden van Karen Willems (cover), Lennart Heyndels, Pak Yan Lau en Joachim Badenhorst. Jef Neve, Tuur Florizoone en Julien Tassin vertellen over de pure passie voor hun instrument. Verder: columns van Maarten Weyler en Marc Van den Hoef en muziektheorie door Leon Lhoëst. Als afsluiter gaan hoofdredacteur Filip Verneert en gasthoofdredacteur Bertrand Flamang in discussie.

Meer info: <https://jazzandmo.be/about>

## INGEZONDEN



Reg Schwager. (Persfoto)

### GITARIST REG SCHWAGER

In de vorige Jazzflits besprak Jeroen de Valk een cd van de vermaarde Canadese bassist Dave Young. Op de plaat speelt gitarist Reg Schwager mee.

„Naar aanleiding van uw recensie van Dave Youngs cd 'Ides Of March' is het aardig te vermelden dat de gitarist, Reg Schwager (mijn zoon), nog altijd Nederlander is. Hij werd geboren in Leiden en woonde later in Amsterdam. Daar studeerde hij aan het Conservatorium bij Misha Mengelberg. In Canada speelde hij met vele bekende jazzmusici, onder meer tien jaar met George Shearing.“

Walter Schwager, Toronto

## VARIA

### Brussels Jazz Orchestra als virtueel gelegheidsorkest

In oktober deed het Brussels Jazz Orchestra een oproep om samen met Frank Vaganée (altsaxofoon, leider), Marc Godfroid (trombone), Serge Plume (trompet) en Toni Vitacolonna (drums) een internationaal virtueel orkest te vormen. 43 muzikanten gingen de uitdaging aan en speelden Vaganée's compositie 'Stay with us' vanuit de huiskamer. Guy Fellemans (regisseur van de BJO-docu 'Bring it to the people', 2020) voegde de 43 ingezonden partijen samen met Filip Walgraef samen tot één virtueel gelegheidsorkest. Het bijzondere resultaat is hier te bekijken: <https://bit.ly/3403iLw>

Volg ons ook op: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

## EMILY REMLER (1957–1990) 'TRUE QUEEN OF THE JAZZ GUITAR'

Luistert u om te beginnen eens naar 'Blues for Herb': <https://bit.ly/3qT48yY>. Was dit nummer voor trompettist Herb Pomeroy (1930-2007)? Voor trompettist Herb Alpert (°1935)? Of voor de Nederlandse Hammondspeler Herbert Noord (°1943)? Gesprekken met Herbert Noord wekten zijn en mijn fascinatie op voor deze compositie van Emily Remler, die ze schreef ter ere van haar mentor, gitarist Herb Ellis (1921-2010)!

Toen ik aan deze bijdrage begon kreeg ik te doen met jazztroubadour Emily. In België wordt een populaire televisiemaker aangeklaagd voor stalking, elektronische overlast en grensoverschrijdend gedrag. In de showbizz kwam/ komt dit maar al te veel voor. Emily had er ook mee te maken. In mei 2020 verenigden zich veertien Amerikaanse vrouwelijke jazzartiesten in het We Have Voice Collective, ze strijden voor een gelijke behandeling vrouw en man, voor een code Respect: 'Time's up!'.

Vrouwen als zangeres, pianist, bassist, drummer zijn er wel, stilaan timmeren vrouwelijke gitaristen aan het podium: Leni Stern (°1952), Mimi Fox (°1956), Sheryl Bailey (°1966), Mary Halvorson (°1980), de Chileense Camila Meza (°1985). Mary Osborne (1921-1992) gaat door als de pionier van vrouwelijke jazzgitaristen. In de blueswereld zijn bekende namen Sister Rosetta Tharpe (1915-1973), Barbara Lynn (°1942), Rory Block (°1949) en Bonnie Raitt (°1949).

Toch hadden we al Emily Remler, 'product of prodigy', een wonderkind dat niet alleen wilde erkend worden als gitariste, maar ook als componiste! Jazzstudenten luisteren naar hun meesters, bij Emily was dat vooral Wes Montgomery, vandaar Wes' invloeden in haar gitaarspel.

**Boeken:** 'Elegy For Emily: A Verse Biography of Emily Remler (1957-1990)' is een boekje van 76 pagina's gepubliceerd in 2019, haar biografie in poëzievorm verteld door Geoff Page, het kost 18 euro (ISBN 978 192 578 0253).

In juni 2014 verscheen een studie van Daniel Lee aan de Adelaide Universiteit: 'Emily Remler – Product or Prodigy?', 36 kritische pagina's met uitgeschreven muziekvoorbeelden.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

## DISCOGRAFISCHE NOTITIES



Een zeldzame foto van Emily met ontblote armen, met de man van Susan Itkin (zij maakte de foto) Guy Kurshenoff op basgitaar en vriend Walter Fish, ten huize van familie Itkin in Brooklyn, NY, zomer 1985.

### Haar muzikale reisroute...

Emily Remler werd geboren op 18 september **1957**, in Manhattan, Englewood Cliffs, New Jersey. Ze komt uit een joods gezin met drie kinderen: haar zus is advocate, haar broer is diplomaat en speelt op een rode Gibson ES-330. Vader Irving (+2002) is handelaar in vleeswaren, moeder Evelyn (+2007) sociaal werker. Doorgaans komen jazzmuzikanten uit een gemiddeld welgestelde klasse met minder of geen financiële zorgen.

Emily leerde gitaar vanaf haar elfde. Haar ouders sturen haar naar de Windsor Mountain School in Massachusetts – ook kinderen van Harry Belafonte, Thelonious Monk, Randy Weston studeerden daar. Op 18 september 1970 – Emily viert haar 13<sup>de</sup> verjaardag – sterft in Londen haar idool Jimi Hendrix, ze droomt ervan bluesmuzikant te worden als Johnny Winter of B.B. King. Op haar 16<sup>de</sup> behaalt ze haar High School-diploma in Englewood Cliffs, NJ.

In juli **1974** leert Emily tijdens een zomerkamp Indische muziek kennen, ze wordt geboeid door het 'Concert For Bangladesh' dat Ravi Shankar en Beatle George Harrison op 1 augustus 1971 hadden ingericht in de Madison Square Garden in New York.

In **1973** studeert ze aan het Berklee College of Music in Boston met studiegenoten Mike Stern, John Abercrombie, John Scofield, Pat Metheny, Emily haalt haar diploma in **1975**. 'It's easy to get into Berklee, but staying in is hard!'. Docenten schotelen haar Wes Montgomery, Herb Ellis, Pat Martino, Joe Pass voor. Ze wordt fan van de saxofonist Paul Desmond en John Coltrane wordt een idool. Vriend-gitarist Chuck Loeb (1955-2017) laat Emily luisteren, vooral naar Charlie Christian (1916-1942). Emily had een wil: op weg naar Louisiana's 'Crescent City' huurde ze twee maand een kamer in Long Beach Island aan de kust van New Jersey: ze wilde af van haar sigaretten, wilde urenlang gitaar spelen, dagelijks een nummer van Wes Montgomery uitproberen.

In **1976**, bezorgd om haar cholesterol en tien kilo afgevallen, verhuist Emily naar haar Berklee-vriend gitarist Steve Masakowski (°1954) in New Orleans, ze wordt uitgenodigd in jazz-

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)



combo's met Wynton Marsalis en Bobby McFerrin, speelt in Steve's 'Fourplay', en geeft daar gitaarles.

Ze heeft een job bij Little Queenie and the Percolators, dikwijls in Tipitina's.

Little Queenie, dat was Leigh Harris (1954-2019), geboren in New Orleans, zingend à la Janis Joplin.

Emily's talent brengt haar naar het huisorkest in de Blue Room van het Fairmont Hotel onder leiding van Dick Stabile (1909-1980), ze mag Nancy Wilson, Rosemary Clooney, Michel Legrand meebegeleiden, later met Nancy Wilson in Carnegie Hall en Avery Fisher Hall.

In **1978** ziet Herb Ellis haar aan het werk in New Orleans, hij nodigt Emily uit bij zijn combo met Monty Budwig en Jake Hanna, voor het Concord Jazz Festival van Carl Jefferson op 21 juli 1978. Dat jaar zijn daar nog 'great guitars' tijdens de 'Guitar Explosion': Cal Collins, Barney Kessel, Tal Farlow, Howard Roberts. Ellis zou haar mentor worden, hij noemt Emily 'the new superstar of guitar'.

Zelfs na drie jaar lonkt voor Emily geen hoopgevende carrière in New Orleans, in **1979** komt ze naar New York, belandt bij het orkest van Astrud Gilberto (°1940), met wie ze drie jaar op tournee gaat.

Ze krijgt een uitnodiging in **1980** voor het Kool Festival, voorheen Newport Jazzfestival genoemd.

In augustus **1981** verschijnt ze met een eigen orkest op het Concord Jazzfestival. Op 5 november 1981 is Emily op het Jazzfest Berlin (5-8 november) als gast bij het David Friedman Quartet (Friedman-vibrafoon (°1944), Jane Ira Bloom-sopraansax, Mike Richmond of Harvey Swartz-bas, Daniel Humair-drums), het concert wordt een jaar later op 28 oktober 1982 uitgezonden op Duitse TV.

In 1981 zoekt ze familiaal geluk in een huwelijk met Jamaicaans jazzpianist Monty Alexander (°1944, 6 juni-D-Day), de trouw duurt tot in 1984. "After Monty and I were divorced, I tried to destroy myself as fast as I could", Emily was pas 27. Leonard Feather verkiest haar tot Young Jazzwoman of the Year 1981.

In **1982** musiceert Emily in Los Angeles drie maanden in het 30-koppig orkest voor 'Sophisticated Ladies', musical gebaseerd op muziek van Duke Ellington, met Donald McKayle, de eerste zwarte choreograaf voor een Broadway musical. Emily begint platen onder eigen naam op [...vervolg in de rechterkolom](#)



De plaat die Emily Remler in 1985 met Larry Coryell maakte.

te nemen: 'Firefly' (1981), 'Take Two' (1982), 'Transitions' (1983), 'Catwalk' (1984), 'Together' met Larry Coryell (1985).

De Canadese jazzschrijver Mark Miller schrijft me over Emily in maart 1982 in de jazzclub Bourbon Street aan de Queen Street in Toronto, met bassist Don Thompson en drummer Terry Clarke (°1944), die was pas terug van drie weken toeren met Jim Hall, waarbij Clarke een arm brak: hij concerteerde hier met één hand, want zijn linkerarm zat nog in een draagverband, een attractie op zich.

In april 1982 is ze in de Blue Note, NY, in trio met Eddie Gomez en Bob Moses, soms met bassist Don Johnson en drummer Tom Whaley.

Gitarist Steve Abshire ontmoette Emily begin jaren tachtig toen ze vijf nachten geboekt was met Herb Ellis en Charlie Byrd in Charlie's Georgetown in Washington, DC. De plaat Concord 4209 zijn de 'Great Guitars At Charlie's Georgetown' van 14 augustus 1982, zonder Emily. Na één van die concerten jamde ze nog een vol uur met Steve, die net terugkwam van zijn optreden. Steve zag Emily nog aan het werk in de club One Step Down, Washington, DC. In die clubs aldaar begeleidt ze dikwijls Pam Bricker en Rick Harris, die speelden op 11 juli 1993 tijdens het North Sea Jazz Festival.

Abshire looft Emily's muzikale kwaliteiten en voegt toe: "Emily always sounded great, she was a super nice person to hang out with!".

Op 30 oktober 1982 is ze met Monty Alexander in Pittsburgh voor het 12<sup>de</sup> jaarlijks Jazz Seminarie in de Carnegie Music Hall. Op 16 en 17 december 1982 is ze met Monty Alexander geboekt in Larry's Hideaway in Toronto, een ruige punkbar in de kelders van het Prince Carlton Hotel.

Op donderdag 11 augustus **1983** vindt het NOS Jazzfestival voor de 13<sup>de</sup> keer in De Meervaart plaats: Herb Ellis en Emily Remler met Trio Tommy Flanagan, Rufus Reid, Billy Hart. Er [...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)



circuleert precies een platenhoes van dat concert- of is dit een vorm van aankondiging van dat concert?

Op 7 oktober 1983 concert in de Cock & Lion Room, Chateau Laurier Hotel, Ottawa, Ontario.

Op 9 oktober 1983 geeft ze in Ottawa een interview van 15'16", prachtig te beluisteren op internet.

**Luister hier:** <https://bit.ly/2WmSIKa>

Op 28 oktober 1983 is Emily Remler met Astrud Gilberto & Her Brazilian Band in het Opera House, Cork, Ierland, met onder meer een 'Girl from Ipenema'. In 1983 is Emily volgens Down Beat 'Talent Deserving Wider Recognition', ze is dan 26.

In **1984** speelt ze enkele nummers in de wekelijkse Guitar Show voor de Manhattan kabeltelevisie in NYC: 'Blues for Herb', 'Majestic dance' en 'You Know what I'm saying' van haar staan op dvd Jazz Masters, Vol 1.

Op 21 juli 1984 is Emily met Monty Alexander in het Casino van Montreux. Librarian Carlos E. Pena, studeerde bij Nathan Davis (1937-2018), informeert ons: in november 1984 vindt het 14<sup>de</sup> Annual Jazz Seminar/Concert plaats in Pittsburgh met Ron Carter, Nathan Davis, Peter Erskine, Freddie Hubbard, Sonny Rollins, Cedar Walton, Emily Remler. Op donderdag 8 november spreekt componist en B.R.T.-jazzproducer Elias Gistelincq daar over 'The Role of the Jazz Musician in European Radio and Television'. West-Vlaming Elias (1935-2005) lanceerde in 1969 Jazz Middelheim en was goed vriend met geciteerde jazzgroten, die daardoor min of meer gemakkelijk naar Antwerpen kwamen. Hij is de vader van David Linx (°1965). Op vrijdag 9 november 1984 doceert Emily Remler gitaarles, op zaterdag 10 november groots openbaar concert met geciteerden.

Zegt Nathan Davis: "but the surprise for everyone was Emily Remler. She was so excited to play with Sonny Rollins and Freddie Hubbard!". Davis nam Emily soms mee voor gigs in Atlanta en Shreveport.

Intussen werkt Remler aan twee didactische video's voor gitaristen, 'Advanced Jazz & Latin Improvisation' en 'Bebop & Swing Guitar', op dvd. Down Beat jazzmagazine van mei 1985 roept Emily Remler uit als 'Guitarist of the Year'.

...vervolg in de rechterkolom

**Luister hier naar Emily Remlers album 'Take Two':**

<https://www.youtube.com/watch?v=cqRcfeYEHXU>

Op 5 mei **1985** speelt Emily in de El Morocco, Worchester, MA in de Spring Jazz Series.

Op 1 en 2 mei 1985 vindt het derde Zeltfestival in Freiburg plaats, op YouTube vind je een uitbundige 'Sweet Georgia brown' van elf minuten met veel gitaristen: Coryell, Remler, Lagrene, Juris, Diz Disley (1931-2010) (<https://bit.ly/3oZ15bh>) 11 juni 1985: Emily in de Fabrik in Hamburg met Larry Coryell (1943-2017) met wie ze een romance had.

In september 1985 was ze geboekt in de East 85th in Toronto, maar Emily was ziek en liet zich vervangen door Larry Coryell. Op 4 oktober 1985: in het Amsterdamse Bimhuis: duo Larry Coryell-Emily Remler.

11 december 1985: Coryell + Emily in Four Queens Hotel, Las Vegas, Nevada.

In **1986** (datum?) is Remler in de DRS TV Studio van Zürich met Barbara Dennerlein, Kim Parker, Sonny Fortune, Mats Vin ding, Jojo Mayer, ze spelen een 'Stormy weather blues', pas na vier minuten een solo van Emily Remler, op 22 december 1986 uitgezonden op Duitsland 3 /SWF in de reeks Jazz in Concert, en nog eens op 13 april 1987. Barbara vindt de juiste datum niet van dat optreden.

In een interview van toen zegt Emily: "Als vrouw moet je dubbel zo goed spelen als mannen, het publiek zit te wachten tot je een fout maakt!".

Op 14 juni 1986: Emily + Coryell in Musicians Exchange, Fort Lauderdale, Florida.

In juni 1986 is Emily met Coryell voor het Stockholm Jazzfestival in Zweden.

In de nacht van zaterdag-zondag 12-13 juli 1986: Emily met Coryell in de Toneelzaal tijdens North Sea Jazz Festival.

Op zaterdag 16 augustus 1986 gaat het 18<sup>de</sup> Concord Jazzfestival door: met Miles Davis, Freddie Hubbard en Emily Remler-Larry Coryell.

29 november 1986: in de Matick Natck, Boston, MA.

**"Als vrouw moet je dubbel zo goed spelen als mannen, het publiek zit te wachten tot je een fout maakt!".**

Ergens in **1987** trad Emily op in Cate's Bistro in Alexandria, MA met bassist Steve Novosel (°1940), die was van 1966 tot 1972 getrouwd met zangeres Roberta Flack.

12 juli 1987: traden dezelfde Richie Cole All Stars van Nice op tijdens het North Sea Jazz Festival, met Remler?

Op zaterdag 18 juli 1987 is Remler in Nice voor het 12<sup>de</sup> International Jazzfestival, met het European Jazzfestival van George Wein: Richie Cole, Hank Crawford, Marshall Hawkins, Victor Jones. Het concert van 16 juli in Nîmes staat op de Milestone plaat 'Live At Nîmes'.

In maart 1987 speelt Emily in The Balcony in Pittsburgh, op 14 november 1987 nog eens in een andere Pittsburgh club. Ze wilde in die stad afkicken buiten het oog van haar familie, eind 1986 had ze genoeg van New York en verhuisde toen naar Squirrel Hill, een joodse wijk in Pittsburgh, een stad met voor haar een nabije luchthaven. Ze profiteerde daar van lessen die ze nam bij trombonist Bob Brookmeyer en de Turkse pianist Aydin Esen. In 1988-1989 is Emily huisartiest aan de Duquesne University en geeft gitaarles.

...vervolg op de volgende pagina linksboven

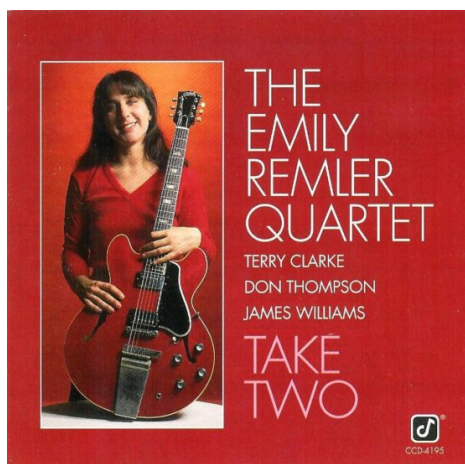
Op 6 februari **1988** begint Astrud Gilberto haar toernee in zeven Nederlandse steden: Arnhem op 6, Heerlen op 8, Eindhoven op 9, op 11 in Groningen, op 12 in Amsterdam, op 20 in Tilburg, op 25 in Alkmaar. Haar trio is Emily Remler, Jay Ashby op trombone, Bill O'Connell aan de piano.

Bill O'Connell schrijft me: "Emily wanted to play original music and not play the standards that she was known for playing. She was a great musician, it was a tremendous loss personally and musically when she died".

Na twee jaar Pittsburgh verhuist Emily in de lente van 1988 naar New York, huurt een studio in Sheepshead Bay, een Italiaans-Joodse wijk aan zee in het zuiden van Brooklyn, werkt daar aan haar 'East To Wes' van mei 1988.

In september 1988 gaat voor de 31<sup>ste</sup> keer het Monterey Jazz Festival door op de Monterey County Fair: "Emily Remler en Bruce Forman leveren een prestatie van hoog professioneel niveau", schrijft luistergetuige Bert Vuijsje in De Volkskrant.

19 september 1988: in The Four Queens Hotel, Las Vegas.



In **1989** speelt Emily enkele gigs in de 55 Bar in West Village, NYC met bassist Lincoln Goines (°1953) en drummer Jeff Hirshfield (°1955). Lincoln schrijft me: "Emily was very bright, a swinging musician, and quite a charming woman when she was not on drugs" – ja, een pientere vrouw.

Eens was ze ontevreden met de haar toegewezen band, ze pakte haar gitaar, liep weg: "all I want to do is read Dickens and play my guitar!". 1989: Berkeley neemt haar op bij de 'Distinguished Alumni'.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

(Wellicht januari) 1989 is Emily voor een Public Address TV Show in Kansas City met bassist Kelly Roberti en drummer Brad Edwards, plus een interview van 1'57" in Ruth's Music Corner. Emily Remler All Stars zijn op 11 februari 1989 voor het American Express Jazz Festival in het Snug Harbor Cultural Center in Richmond Terrace, Staten Island.

### Emily Remler in 'Tenor madness':

<https://www.youtube.com/watch?v=wJYqgA1U0mc>

Dertig jaar lang had Emily haar eigen zaken geregeld. In 1989 neemt ze een manager onder de arm: een zoon van Tony Bennett, die moest haar concerttoer in Australië en Nieuw Zeeland regelen: reizen naar optredens in Adelaide, Sydney, Brisbane, Perth eisten veel energie van Emily, de steden liggen ver uiteen. Emily toert in mei 1989 twee weken in Australië: op 7 en 8 mei: in Perth, voor een workshop en concert, met een lokaal jazztrio: Ray Walker gitaar, Brian Bursey bas en Gary France drums. Ze vertolken een 'Tenor madness' van Sonny Rollins voor de Australische televisie.

Terug in de States: op 23 juni 1989: in Philadelphia, PA, augustus 1989: concert in Rock Creek Park, Washington, DC, op 19 februari **1990**: in Philadelphia, PA.

Bob Moses, haar drummer op 'Transition' en 'Catwalk': "Emily had that loose, relaxed feel. She swing harder and simpler. She didn't have to let you know that she was a virtuoso in the first five seconds".

Pat Martino (°1944), één van de invloedrijkste gitaristen in de jaren zestig: "Emily is the guitar player's guitar player!".

Dertig jaar na haar dood publiceert Bill Royston in Oregon Music News van 10 mei 2020 een bizar (twijfelachtig?) verhaal: het was Emily's wens eens op te treden met pianist McCoy Tyner, Royston kon Tyner boeken voor een winterconcert (februari 1990?) in Philadelphia, samen met violist John Blake en saxofonist Frank Morgan (1933-2007), Morgan zat van 1955 tot 1985 in San Quentin. Emily speelde een kloeke set met Tyner, die maakte zich zorgen omdat Morgan en Emily samen naar het hotel trokken, beiden konden daar later niet bereikt worden. Tyner wist wel beter. Emily daagde niet op voor het ontbijt, blijkbaar was ze vertrokken, gevluht in 'bad shape', naar Australië. McCoy Tyner later: "convinced it was Frank, but we didn't know". Heeft hij haar 'mistreated'? Was zij bang geworden van Morgan? Toen McCoy hoorde over haar dood: "she was a superb player, that night she was the best. I'm really glad that I got to play with Emily".

In Down Under: ergens in 1990 speelde Emily een concert in de Bowlers Club in Sydney, met pianist Kevin Hunt, bassist Ed Gaston uit North Carolina maar al jaren uitgeweken, en drummer John Pochee.

Twee weken voor haar dood trad Emily op in de London Bar in Auckland met bassist Kenny Pearson en drummer Frank Gilson. Op 26 april 1990 speelt ze in Melbourne een fantastisch mooi 'How intensive'.

Haar laatste concert was op 2 mei 1990 waar ze vermoeid aankwam: zes uur rechtstaan in een overvol vliegtuig naar Brisbane. Begin dat jaar gaf ze daar nog een mooi concert voor een talrijk publiek. Nu waren slechts veertig bezoekers opgedaagd, de organisatoren hielpen haar niet, zelf sleuren met gitaarversterkers. Een crisis te veel, gekampt tegen discriminatie als

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

vrouw, frustraties door het vermoeiend vliegereizen, douanecontroles, taxi's, soundchecks. Moegestreden en uitgeput: twee dagen later dood in Sydney. Roddels citeren Emily's gebruik van dilaudid, middel om kankerpijn te bestrijden, zeker is dat heroïne haar lichaam had aangetast.

In de nacht van 3 op 4 mei 1990 bezweek Emily aan een hartaanval in de badkamer ten huize van muzikant Ed Gaston, in Connells Point, een buitenwijk van Sydney, een week na haar Adelaide concert. Op 5 mei was ze geboekt in het Rose, Shamrock & Thistle Hotel in Rozelle, Sydney.

Je kan Emily 'the gifted, loving, rising star' groeten op het New Montefiore Cemetery, West Babylon, Suffolk County, NY, gedenkplaat 93699530, block 4, row 2, grave 18, section 2, Field of Ephron, één van de grootste Joodse begraafplaatsen in New York, genaamd naar Sir Moses Montefiore (1784-1885), een Engelse Jood met inzet voor de verdrukke Joden overal ter wereld. Breng daar meteen een bezoekje aan Tommy Ramone (1949-2014), drummer van de Ramones.

Maanden na haar dood werd een Emily Remler Fund opgericht in samenspraak met de familie. Ze behoorde tot de entourage van de Manchester Craftmen's Guild (MCG-platenlabel). 'Tribute'-concerten volgden met Steve Masakowski, Marty Ashby, Steve Bailey, Leni Stern, Herb Ellis.

De toen jonge gitarist Coleman Mellett (1974-2009) werd beloond met de eerste studiebeurs Emily Remler Scholarship aan de Duquesne University. Mellett was sinds 1999 vaste gitarist bij trompettist Chuck Mangione (°1940), was getrouwd met Jeanie Bryson, dochter van Dizzy Gillespie. Hij kwam om in een vliegtuigongeluk (12 februari 2009) op weg naar een optreden met Mangione en het Buffalo Philharmonic Orchestra.

**Nog iets:** Emily speelde op een rode Gibson ES-330: in een huisbrand van oktober 2015 bij Susan Itkin werd die gitaar grondig beschadigd, Gibson raamde de herstelkosten op 8.500 dollar. Door fondsenwerving kon Chris Ambadjes van het American Guitar Museum in New Hyde Park, NY betaald worden voor zijn twee jaar durend restauratiewerk.

**Emily Remler in 'Dahound':**  
<https://bit.ly/2KuE5C2>



#### DISCOGRAFISCHE GEGEVENS – EMILY REMLER

**Juni 1980 – The Clayton Brothers**, 'It's All In The Family' (Jeff Clayton, John Clayton, Roger Kellaway, Jeff Hamilton), Spectrum Studios, Venice, CA, Concord CJ 138

**April 1981 – Emily Remler Quartet**, 'Firefly' (haar debuutplaat met Hank Jones, Bob Maize, Jake Hanna), Coast Recorders, San Francisco, CA, Concord 4162

**Juni 1982 – Emily Remler**, 'Take Two' (tweede studioalbum met James Williams, Don Thompson, Terry Clarke), Soundmixers, NY, Concord 4195, volgens Leonard Feather (1914-1994) 'a carefully planned and briljant executed set of performances'

**Emily Remler in 'Majestic dance':**  
[https://www.youtube.com/watch?v=Ehep5aG7\\_qk](https://www.youtube.com/watch?v=Ehep5aG7_qk)

**Oktober 1983 – Emily Remler Quartet**, 'Transitions' (derde studioalbum met John d'Earth, Eddie Gomez, Bobby Moses), Mastermind Sound Studios, NY, Concord 4236

**Augustus 1984 – Emily Remler Quartet**, 'Catwalk' (haar vierde studioalbum met haar zeven eigen composities, met John d'Earth, Eddie Gomez, Bobby Moses), San Francisco, CA, Concord 4265

**Augustus 1984 – Ray Brown Trio** featuring Gene Harris, 'Soular Energy' (Remler slechts op 'Mistreated But Undeafated Blues' met Red Holloway, Gene Harris, Ray Brown, Gerryck King), Coast Recorders, San Francisco, CA, Concord 4268

**Augustus 1985 – Larry Coryell – Emily Remler**, 'Together' (duoalbum), Coast Recorders, San Francisco, CA, Concord 4289

**11 december 1985 – Larry Coryell – Emily Remler**, 'Live At Four Queens Hotel', Las Vegas, WGBH-FM Broadcast

**1985-1986 – Ellen Seeling**, 'Deuce', Ellen (°1950) is trompettiste uit Wisconsin met saxofoniste Jean Fineberg (°1946) studioalbum in eigen beheer, op 1 nummer "Watersounds" speelt Emily Remler een gitaarsolo (Redwood Records 8602) – beide dames zetten zich in voor méér zichtbaarheid van en respect voor dames in de jazz ([www.jazzwomenadvocates.org](http://www.jazzwomenadvocates.org))

...vervolg op de volgende pagina linksboven



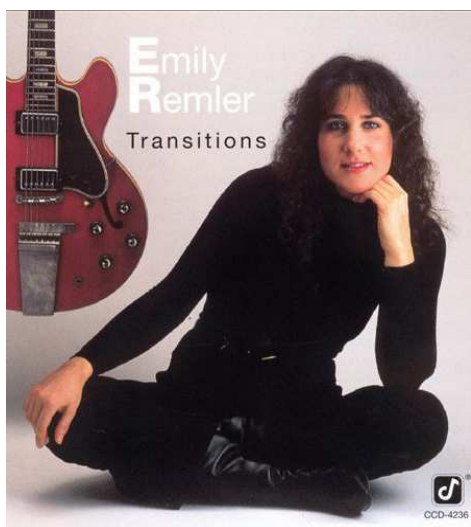
**Augustus 1986** – **Rosemary Clooney** and her Sextet, 'Sings The Music Of Jimmy Van Heusen' (Clooney met Warren Vaché, Scott Hamilton, Ed Bickert, John Oddo, Michael Moore, Joe Cocuzzo), Penny Lane Studios, NY, Concord 4308

**Augustus 1986** – **John Colianni Quartet**, (John Colianni, Bob Field, Connie Kay met op 'Home Grown' Joe Wilder toegevoegd), Penny Lane Studios, NY, Concord 4309

**16 Juli 1987** – **Richie Cole**-Hank Crawford Quintet, 'Bossa International' (Richie Cole, Hank Crawford, Marshall Hawkins, Victor Jones), Live At Nimes, Milestone MCD 9180

**31 Mei 1988** – **Emily Remler Quartet**, 'East To Wes' (Hank Jones, Buster Williams, Marvin Smitty Smith), Penny Lane Studios, NY, Concord 4356

**26 Juni 1988** – Chris Hunter, "This Is Chris", (Chris Hunter, Gil Goldstein, Rizzo Harris, Terri Lyne Carrington, Remler alleen op 'Here's that rainy day'), NYC, Paddle Wheel K32Y6261



**Oktober 1988** – **Susannah McCorkle** with Ken Peplowski Quintet, 'No More Blues' (Chega de Saudade), (McCorkle met Peplowski, Dave Frishberg, John Goldsby, Terry Clarke – op zelfde plaat ook vijf maal Bucky Pizzarelli), NYC, Concord 4370

**15 januari 1989** – **Emily Remler**, 'Live At The Fitzpatrick', met Kelly Roberti-b, Steve Unger-d in Kansas City

**Februari en 25 mei 1989** – **David Benoit** Group, 'Waiting For Spring' (Benoit met Luther Hughes, Bob Benoit, John Patitucci, Peter Erskine), Ocean Way Recording, Hollywood, CA, GRP 9595  
...vervolg in de rechterkolom

**Februari 1990** – **Susannah McCorkle** and her Sextet, 'Sabia' (McCorkle met Lee Musiker, Scott Hamilton, Dennis Irwin, Duduca Fonseca, Edson Café Adasilva), Penny Lane Studios, NY, Concord 4418

**1990** – **Emily Remler**, 'This Is Me', (jazzfusion, elf composities van Remler, met bassist Lincoln Gaines), Ocean Way Studios, Hollywood, CA en Skylines Studios, NY), Justice JR 5012

**24 april 1990** – **Frank Gibson's Parallel 37**, drummer Gibson nam in 1981 een plaat op met jazzmusici uit Nieuw Zeeland plus John Scofield, Milt Jackson, Steve Erquiaga, Bobby Shew, Mike Nock. Bij de heruitgave in 2008 zijn drie bonustracks bijgevoegd: twee duetten Remler-Gibson plus Gibsons compositie 'For Emily', opgenomen in Auckland, Mandrill Studio zowat tien dagen voor haar dood – vandaar twee gelijkaardige platenhoezen: de originele uit 1981 zonder, de nieuwste met 'Emily Remler' ook op de kaft.

### COMPILATIES

**Emily Remler**, Retrospective, Volume One, 'Standards' (1981-1988), tien tracks uit 'East To Wes' (mei 1988), 'Together' (augustus 1985), 'Firefly' (april 1981), 'Take Two' (juni 1982), 'Transitions' (oktober 1983) (Concord 4453)

**Emily Remler**, Retrospective, Volume Two, 'Compositions' (1981-1988), tien tracks uit 'Catwalk' (augustus 1984), 'Transitions', 'Take Two', 'East To Wes', 'Firefly' (Concord 4463)

### EMILY EN ANDERE GITARISTEN

**Just Friends** – A Gathering in Tribute to Emily Remler – Volume One, tien tracks met gitaristen Herb Ellis, Leni Stern, Martin Ashby, Kristen Buckley, Terry Holmes, en Steve Masakowski met 'Brontosaurus walk', Justice 5022, uitgebracht 1990

**Just Friends** – A Gathering in Tribute to Emily Remler – Volume Two, negen tracks met zelfde gitaristen, met bassist Lincoln Gaines, Justice 5032, uitgebracht 1991

**EXTRA JAZZGITAAR** – **The Concord Jazz Guitar Collection Concord 4160** (Volume 1 & 2) heeft zestien tracks zonder Remler, maar met Laurinda Almeida, George Barnes, Kenny Burrell, Charlie Byrd, Cal Collins, Eddie Duran, Herb Ellis, Tal Farlow, Freddie Green, Duncan James, Barney Kessel, Remo Palmier (Jazzflits 342), Joe Pass, Howard Roberts

**Concord 4507** (Volume 3) heeft veertien tracks met tweemaal Emily Remler, Howard Alden, Ed Bickert, Larry Coryell, Chris Flory, Bruce Forman, Grant Geissman, Jim Hall, Peter Leitch, Lorne Lofsky, Martin Taylor, George van Eps

**Jazz 101** – Jazz with No Prerequisites – Introduction to Jazz Guitar, twaalf tracks met dertien Concord-gitaristen, Emily Remler met een 'Blues for Herb' (Concord 4916)

### EMILY IS NIET VERGETEN

**David Benoit** componeerde '6 – String Poet' als een eerbetoon op zijn plaat 'Inner Motion' met gitarist Grant Geissman op 1 april 1990 (GRP 9621),

**Gitarist Skip Heller** (°1965) componeerde 'Emily Remler', op zijn plaat 'Homegoing' (2002) en op zijn 'Glamour Profession' (2005)

**Beluister het nummer hier:** <https://bit.ly/3nvNrMi>

**In maart 2008** nam New York gitariste Sheryl Bailey een 'tribute to Emily Remler' op met producer Marty Ashby en het Pittsburgh's Three Rivers Jazz Orchestra: 'A New Promise', met drie composities van Emily: 'East to Wes', 'Mocha spice' en 'Carenia', vibrafonist Hendrik Meurkens op één track (Pure Music label)

**Erik Marcel Frans**

## JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 14 december 2020



### 1 Yellowjackets

Jackets XL  
(Mack Avenue)

### 2 Artemis

Artemis  
(Blue Note)

### 3 Javon Jackson

Deja Vu  
(Solid Jackson)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; ([www.jazzweek.com](http://www.jazzweek.com)).

## COLOFON

**JAZZFLITS** is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Hans Invernizzi, Peter J. Kortens, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot.

**Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:**

Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op [www.jazzflits.nl](http://www.jazzflits.nl). Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

**Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

**Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is [jazzflits@gmail.com](mailto:jazzflits@gmail.com). **Bijdragen:**

**JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

## EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 2 december 2020



Eva Klesse. (Foto: Sally Lazic)

[Cim Meyer, Jazz Special \(Denmark\)](#)

**JACQUES KUBA SÉGUIN**

Migrations (Odd Sound)

[Lars Mossefinn, Dag og tid \(Norway\)](#)

**EGIL KAPSTAD**

Live At Molde Jazz (Ponca Jazz Records)

[Matthieu Jouan, Citizenjazz.com \(France\)](#)

**LUCIA CADOTSCH**

Speak Low II (We Jazz Records)

[Axel Stinshoff, Jazz Thing \(Germany\)](#)

**HANG EM HIGH**

The Kidnapping Of Ståle Storløkken (Boomslang)

[Luca Vitali, Giornale della Musica \(Italy\)](#)

**J. PETER SCHWALM, ARVE HENRIKSEN**

Neuzeit (RareNoise Records)

[Madli-Liis Parts, Muusika \(Estonia\)](#)

**RAIVO TAFENAU & TALLINN CHAMBER ORCHESTRA**

The Same Differences (Raivo Tafenau 2020)

[Paweł Brodowski, Jazz Forum \(Poland\)](#)

**STEPHAN BRAUN & MATEUSZ SMOCZYŃSKI**

Keep On Turnin' (Seifert Records)

[Mike Flynn, Jazzwise \(UK\)](#)

**WILL VINSON/GILAD HEKSELMAN/ANTONIO SANCHEZ**

Trio Grande (Whirlwind Recordings)

[Anna Filipieva, Jazz.ru \(Russia\)](#)

**SNAKE STEAK**

Emotions (Nikolai Kulikov)

[Jan Granlie, Salt-peanuts.eu \(Pan-Scandinavian\)](#)

**MARIA KANNEGAARD TRIO**

Sand I En Vik (JAZZLAND)

[Christine Stephan, JAZZTHETIK \(Germany\)](#)

**EVA KLESSE QUARTET**

Creatures And States (Yellowbird/Edel:Kultur)

[Viktor Bensusan, Jazzdgersi.com \(Turkey\)](#)

**CHRISTIAN WALLUMRØD ENSEMBLE**

Many (Hubro)

[Henning Bolte, Written in Music \(Netherlands\)](#)

**TANIA GIANNOULI TRIO**

In Fading Light (Rattle Records)

[Peter Slavid, LondonJazz News \(UK\)](#)

**DJANGO BATES**

Tenacity (Lost Marble)

[Patrik Sandberg, JAZZ/Orkesterjournalen \(Sweden\)](#)

**ALBERTO PINTON**

All The Difference (Clear Now Records)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.